

božič 2017

letnik 19 številka 43

Angela

Vabimo vas, da obiščete našo spletno stran:
<http://ursulinke.rkc.si>

Izdaja:

Slovenska provinca uršulink RU

Odgovarja:

s. Zorica Blagotinšek, Pustovrhova 11, 1210 Ljubljana – Šentvid

Urednica:

s. Tatjana Car

Tehnična urednica:

s. Andreja Perc

Uredniški odbor:

s. Marta Triler, s. Metka Špindler, s. Mihaela Bizjak

Fotografije:

Arhiv sester Rimske unije reda svete Uršule

Naslovnica:

s. Nada Furlan

Lektoriranje:

Mihaela Zabukovec

Računalniško oblikovanje:

Benjamin Pezdir

Tisk:

BSB graf d.o.o , december 2017

Angela je glasilo slovenskih in avstrijskih uršulink. Namenjeno je sestram, sorodnikom in prijateljem. Izhaja enkrat letno. Vzdržuje se s prostovoljnimi prispevki. Če morete kaj prispevati, denar nakažite na številko računa: SI56 2420 0900 4471 032 (Naziv: Provincialat uršulink Rimske unije; naslov: Pustovrhova ul. 11; kraj: 1210 Ljubljana – Šentvid).

Drage bralke in bralci revije *Angela*!

Kaj vse je potrebno, da nastane en prispevek Koz. članek v neki reviji? Kaj šele je potrebno, da izide revija, taka, ta prava, in sicer enkrat na leto? Tako kot naša *Angela*?

Za članek in za revijo je potrebno veliko dobre volje, nekaj pisateljske žilice, fotografije, želja deliti z drugimi. Za pisanje in ustvarjanje je potreben čas, včasih je potrebno veliko časa, da nekaj napišeš, pričaraš, zaslišiš in zapišeš navdih.

Da lahko držite napisano revijo v rokah, je bilo potrebno veliko potrpežljivosti, potrebna je cela skupnost, da lahko listaš in se ustaviš pri eni vrstici, pri enem obrazu. Še več, potrebna je celotna slovenska provinca, vsaka sestra te province, ki sega daleč preko meja Evrope, sega v Afriko, Južno Ameriko, Azijo. Da lahko berete *Angelo*, je potreben ves svet, potrebni so prijatelji in sodelavci! Svet, v katerem je dovolj prostora za čudenje in bolečino, veselje in strah, hvaležnost in razočaranje. Svet, v katerem je Bog živ in dober! Svet, v katerega vstopite skozi uršulinska vrata, ki so zmeraj odprta. Še posebej takrat, ko diši po piškotih, potici in Novorojenem!

Vstopite v naš svet, izkusite kanček nebes in izstopite polni upanja v vsakdan vašega življenja!

Gospod je z nami, je z vami! Blagoslovljen Božič!

s. *Tatjana Car*

BESEDA UREDNIŠTVA

Drage bralke in bralci revije Angela! 3

BESEDA PROVINCIALKE

Samo začeti je treba 5

AKTUALNO

Obisk vrhovne predstojnice m. Cecilie Wang
in svetovalke Marie Jaworske 6

50 let v Izoli 10

Škof Metod, zvesti pastir 12

Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta 15

NAŠE POTI IN DOGODKI

Laudato.si na poti 20

Zgodba evropskega prvenstva v košarki – z
ohlajeno glavo 21

Dobrodelni študentski tabor v Hercegovini 23

Gvajana, dežela mnogih voda 24

Na Tajvanu 25

MEDNARODNOST

Okrepljene in preobražene po Svetem Duhu 27

Drage sestre, dragi domači! 28

POŽIREK BOŽJE BESEDE

Ljubezen kot nov način bivanja 31

VSEŽIVLJENJSKO UČENJE

Uršulinski učitelji v službi sprave,
pravičnosti in miru 32

IZ VZGOJNIH LOGOV

Veselimo se, Gospod je blizu 34

IN MEMORIAM

s. Marija Beatrix Müller

s. Ivana Repnik

s. Rosemarie Grill

s. Stephana Hrotkó

POKLICAL SI ME PO IMENU

Sr. Veronika Sommerbauer

s. Filipina Mikek

s. Marija Jasna Kogoj

s. Polona Švigelj

SVETA ANGELA

Neveste Božjega Sina 45

Marija od Učlovečenja, žena, ki jo je treba
še odkriti 49

NAŠ APOSTOLAT

„Ich war (...) obdachlos und ihr habt mich
aufgenommen“ 50

Dotik nebes – svetoduški oratorij pri nas 53

»Drugo leto pa v Francijo, a ne? Pa prosim,
ne z javnim prevozom!« 54

Pastorala gluhih in naglušnih Slovenije 56

Varstvo otrok 57

Iščem zaklad 58

MISIJONI

Slovo v Južni Afriki 59

»Vesela sem svojih 50 let v Afriki« 60

PRAVIČNOST IN MIR

Jpic meeting in Tours (France) 62

NAŠE INSTITUCIJE

KD Schellenburg 64

Schulverein St. Ursula in Österreich 65

Študentski dom Uršula 66

Angelin vrtec – medsebojna bogatitev 67

Ko pridem v Hišo kruha ... 69

Akademija Mericianum 70

IZ NAŠIH SKUPNOSTI

Izola 72

Ljubljana 72

Maribor 73

Österreich 74

Pržan 75

Sveti Duh 76

USTVARJALNOST

Odrešenje 77

Ljubezen je moje ime 77

Zlata ptica 78

NASMEJMO SE

Austria 78

Samo začeti je treba

Naslov »novega«¹ dokumentarnega filma o Janezu Evangelistu Kreku nosi navdihujoč naslov: Samo začeti je treba. Tudi Uvodnik.☺

Izbrala sem razmišljanje o veselju. Božična in velikonočna skrivnost življenja ga nosita in o njem sporočata. Sv. Angela v Poglavlju o devištvu pravi: »In tako naj predvsem ohrani čisto srce in vest, prosto vsake zle misli, vsake sence nevoščljivosti in zlohottnosti, vsake nesloge, vsakega zlega sumničenja ter vsake druge želje in volje. Pač pa naj bo vesela in vedno polna ljubezni, vere in upanja v Boga.«² Temu klicu pridružujem tudi besede papeža Frančiška, ki govori o nekaterih kratilcih veselja v času, v katerem živimo. V apostolski spodbudi Veselje evangelija takole opiše: »Velika nevarnost sedanjega sveta s svojo mnogovrstno in neznosno ponudbo potrošnje je samoljubna žalost, ki prihaja iz lagodnega in skopuškega srca, iz boleznega iskanja površnih užitkov, iz osamljene zavesti. Kadar se notranje življenje zapre v lastnih koristih, ni več prostora za druge, ni posluha za

uboge, ne poslušamo več Božjega glasu, ne uživamo več blagega veselja njegove ljubezni, ne utripa navdušenje za dobro. Tudi verujočim preta ta resnična in trajna nevarnost. Mnogi zapadejo vanjo in postanejo užaljeni, nezadovoljni, brez življenja. To ni izbira dostojnega in polnega življenja. Bog nam tega ne želi. To ni življenje v Duhu, ki priteka iz srca vstalega Kristusa.«³

Oba, sv. Angelo in papeža Frančiška, bi rada vzela zares! Samo začeti je treba!

V rokah imate številko Angele, skozi katero se lahko globoko zavemo obdarjenosti v tem letu po ljudeh, dogodkih, okoliščinah, presenečenjih, praznikih, vsakdanjiku, obvarovanosti pred nesrečami in priložnostmi za delitev s tistimi, ki imajo manj. Obdarjenosti, ki prihaja tudi skozi smeh, skupno kuhanje, ustvarjanje, v dotiku doma, veseljnosti in večnosti. Hvaležnost utira pot veselju, včasih se mi zdi, da je hvaležnost mati veselja, včasih, da je njegov brat ali celo dvojček. Bodi hvaležnost in bodi veselje.

s. Zorica Blagotinšek

¹ Premiera je bila jeseni 2017 v okviru Socialnega tedna.

² Spisi sv. Angele, 9. poglavje, 7–11.

³ Papež Frančišek, Veselje evangelija, t.2.

Srečno pristale

Obisk vrhovne predstojnice m. Cecilie Wang in svetovalke Marie Jaworske od 20. maja do 11. junija 2017

Na koledarju Vrhovnega vodstva smo takoj v januarju 2017 videle, da bomo 20. maja dobile obisk iz Rima. Najavljeno je bilo, da prideta vrhovna mati Cecilia Wang in svetovalka s. Maria Jaworska. Tega smo se razveselile, saj mati še ni obiskala province v celoti, čeprav je že sredi drugega mandata; bila je le na enodnevem obisku v Celovcu in nato v Ljubljani.

Kmalu smo dobile sporočilo, da želita osebno govoriti z vsako sestرو, da bi nas bolje spoznali. Obisku je bil zato namenjen daljši čas, kar tri tedne. Odpovedali pa sta se ogledu

raznih krajev, znamenitosti in apostolata. Za skupnost na Pržanu je bil ta obisk kanonična vizitacija.

Provincialna predstojnica je s svojim svetom predvidela, da bi ob tej priložnosti lahko imele tudi skupen izlet ali romanje. Dozorela je odločitev, da bomo šle v Bohinj, tam imele sveto mašo, se napotile vsaj v tri smeri po izbiri in nazaj grede na Brezje za ogled muzeja, za osebno molitev in za večernice.

Naj nam o tem izletu in romanju spregovorijo fotografije ...

Sestavila s. Mihaela Bizjak

V Bohinju

Podoba raja

Pri sveti maši

izlet

Vožnja po jezeru

Po maši malica iz popotne torbe

»Po jezeru bliz' Triglava ...«

Juhuhu, na Voglu je še sneg!

Kdaj sem ga nazadnje imela v roki?

izlet

O, kako prijetno!

Povezovanje generacij

Mm, pa res odžeja!

Ljubljana

Izola

Sveti Duh

ogled nekdanjega samostana v Škofji Loki

Maribor

Celovec

obiski po skupnostih

Ljubljana, tržnica

Pržan

Salzburg

50 let v Izoli

13. oktobra 1967 so se na Kraško 2 v Izoli vselile tri sestre: s. Simona Fras, s. Agata Dimnik in s. Perpetua Vidic. V petih desetletjih se je v hiši izmenjalo petintrideset sester, danes nas je tu pet. S. Darjana Toman je v zahvalo za humanitarno, vzgojno-izobraževalno, kulturno in ustvarjalno delovanje uršulink v občini Izola iz rok župana ob občinskem prazniku sprejela zlato priznanje, ki ga v prvi vrsti razumemo kot pohvalo sestram, ki so v preteklosti gojile lepe odnose, imele oko za stisko in dajale na razpolago to, kar so znale in imele.

V septembru je Mestna knjižnica Izola odprla svoje naročje za razstavo, ki odstira dogodke, ki so zaznamovali teh 50 let in hkrati v ozadju predstavi redovno življenje, ki je marsikomu danes povsem tuje. Razstavo sta pripravili s. Marija Jasná Kogoj in s. Marjeta Cerar. Oplemenitile so jo fotografije s. Helene Eržen in slike s. Nade Furlan.

Razstavo smo otvorili 3. oktobra, ko so se nam v prijetnem večeru pridružile ter nam zapele sestre še iz drugih skupnosti, nagovoril pa škofov generalni vikar, g. Slavko Rebec. S posebno pozornostjo do gluhih nas

je na začetku v znakovnem jeziku pozdravila tudi s. Helena Eržen.

Osrednja slovesnost je bila 15. oktobra, ko smo se zbrali pri sveti maši v izolski župnijski cerkvi sv. Mavra. Somaševanje je vodil škof Jurij in ravno tisti dan je Božja beseda govorila o tem, da smo vsi povabljeni na gospodarjevo gostijo. Vzeli smo jo zares in ob velikodušnosti župnika Janeza Kobala in mnogih prijateljev pripravili kosilo za vse. Ob tej priložnosti smo pripravile zbornik z naslovom Naša zgodba, ki vsebuje zapise sester, nekaterih duhovnikov in ljudi iz bližnje okolice.

Priložnostni uršulinski kvintet. Med izbranimi so bile tudi pesmi s. Diane Novak.

Med nami so bile tudi relikvije sv. Angele Merici.

To je bil praznik! Zaradi zbrane družbe, toplega sonca, hvaležnosti in ganjenosti ob številnih srečanjih med sestrami in domačini, ki se niso videli

že vrsto let. Spomini so v hipu oživali in pripravili prostor za nove korake in za to, da se zgodba nadaljuje.

s. Jana Rovtar

Pozdrav miru je bil tokrat pozdrav hvaležnosti in veselja.

Ministranti – vedno pozorni in pripravljeni okrog oltarja.

Motika, slovar, kruh, material za katehezo Dobrega pastirja – preprost povzetek 50-ih let.

Skriti, a glasni. Tudi na koru so sestre preživele marsikakšno uro, dopoldne in večer.

Dobrote in prijeten klepet pred cerkvi – le zakaj bi hiteli domov?

V Silvestrovi družbi se knjige dobro počutijo – ostali pa tudi.

Škof Metod, zvesti pastir

Upokojeni koprski škof Metod Pirih je bil »naš škof« kar polovico obdobja, odkar smo uršulinke v Izoli. Upale smo, da nas bo lahko nagovoril pri otvoritvi razstave ob praznovanju 50-letnice in ker se to ni zgodilo, smo hvaležne, ker je sprejel prošnjo za ta intervju. Srečala sva se v dijaškem domu v Vipavi, kjer stanuje zdaj in je še naprej pastoralno dejaven, piše in se pripravlja na krajše in daljše apostolske poti. Srečanje z njim je prebudilo še močnejšo hvaležnost za njegovo duhovno sopotništvo

Škof Metod, kako ste prvič prišli v stik z uršulinkami?

Že kot bogoslovcu mi je domači župnik večkrat dal kakšen star, lep, a strgan mašni plašč. Z njim me je poslal k uršulinkam, da ga popravijo. Tam sem ga izročil sestri – spomnim se, da je bila zelo majhne postave, ki ga je s pomočjo drugih sester zašila in obnovila. Bogoslovci smo vedeli, da gospod Strle mašuje pri vas in ga videvali, kako zjutraj hiti k uršulinkam. Večkrat smo bili tam pri njegovi maši, tudi zaradi njegovih pridig. Potem smo bili k uršulinkam povabljeni za kakšne slovesnosti in ko sem bil spiritual v bogoslovju (od 1976 do 1984), smo z bogoslovci tam večkrat prepevali litanije. Ko so uršulinke prišle v Izolo, je bil koprski škof Janez Jenko in jaz sem bil 10 let njegov tajnik. Skupaj s škofom ali pa sam sem bil večkrat pri vas.

Ob petkih zjutraj ste redno maševali v naši hišni kapeli, posvečeni Mariji, Materi Cerkve ...

Ko sem postal škof, sem v adventnem in postnem času maševal in se srečal z vsemi ženskimi redovnimi skupnostmi v naši škofiji. Sestram sem se za njihovo delo zahvalil, jih spodbudil in se z njimi srečal.

Zdi se mi, da sem redno začel maševati pri vas takrat, ko je Izola izgubila kaplana, v Kopru na škofiji pa nas je

bilo več duhovnikov. Ne spominjam pa se več, če so me prosile sestre ali sem se ponudil sam. Maševal sem tudi ob praznikih sv. Uršule in sv. Angele in še ob kakih drugih priložnostih. Lepo je bilo potem srečanje ob zajtrku. V hiši so bili pogosto kakšni obiski, ali sestre na počitnicah iz Slovenije in sestre iz sosednjih provinc in misi-jonarke; tudi z generalno materjo in drugimi sestrami iz generalnega vodstva smo se včasih srečali.

Upokojitev vas je preselila v novo okolje. Niste si izbrali ravno mirnega kraja.

Vedel sem, da bom škofijsko hišo v Kopru zapustil, nato sem se pripravil. Po lastnem premisleku in posvetovanju sem se l. 2012 preselil v Vipavo, kjer je geografsko in tudi duhovno središče škofije. Tu sem kar zadovoljen, saj je dijaški dom poln življenja in mladostne igrivosti. Čeprav imajo mladi drugačen ritem življenja, dijaki kdaj pa kdaj poslušajo glasno glasbo, je tu dovolj miru za delo in počitek. Imam vse, kar potrebujem.

Kako pride človek do take svobode?

Doma nas je bilo osem otrok, k mizi pa nas je z odraslimi vsak dan sedlo kar trinajst. Živelimo preprosto, skromno a veselo, drug drugemu smo pomagali, si

S skupnostjo konec avgusta 2002.

Ob 40-letnici uršulink v Izoli je somaševanje vodil škof Metod Pirih.

stvari posojali. V domači družini je vladala solidarnost. Tudi v malem semenišču v Pazinu ni bilo razkošja. Ko sem l. 1949 stopal v 1. razred, sem moral vzeti s seboj nekaj domačih dobrot, da smo lahko začeli šolsko leto. Tudi ljubljansko bogoslovje je bilo stara hiša z opremo, ki je pred nami služila že mnogim generacijam. Vedno sem živel v skupnosti. Za marsikoga je to velik križ, a sam vidim, da je v skupnosti več dobrega kot težkega. Toda imeti tako izkušnjo ni dovolj. Potrebna je vzgoja in redno duhovno življenje, da se lahko iz tega, kar živiš, rodi modrost.

Vrsto let ste bili zvesti v odločitvi za tedenske maše v majhni skupnosti. Od kje motivacija?

Škof je postavljen za vse, tudi za majhne skupnosti. V prvi vrsti mora biti na razpolago duhovnikom; ne samo škofijskim, tudi redovnikom, prav tako redovnicam ter

laikom. Škofovsko službo sem – malo poprej sem moral na pogovor k nunciju še v Beograd – sprejel s strahom, vendar na prošnjo sv. očeta. Za svoje geslo sem izbral besede iz 143 psalma: »Vate zaupam«. Hotel sem izraziti ne le povezanost z Bogom, marveč tudi povezanost z ljudmi : s sodelavci, z vsemi duhovniki, redovniki, z laiki in vsemi ljudmi dobre volje. O tem sem premišljeval, včasih kaj pisal, govoril in to skušal uresničevati.

Ste duhoven človek. V čem danes vidite nevarnost za redovno življenje?

Ali sem res duhoven človek, naj sodi Bog. Nevarnost za redovnika vidim, ko kdo živi izven skupnosti. Poleg tega je za redovnike nevarno, če kljub redu, ki ga ustanova goji, opušča duhovno življenje, zlasti redno molitev in premišljevanje. Premišljevanje se mi zdi tako pomembno kot molitev brevirja. Že dvajset let imam duhovne vaje

za diakone kot pripravo na posvečenje. Molitvi posvetimo en cel dan, tri premišljevanja. Če je Bog tvoj prijatelj, on sam zadošča, pravi sv. Terezija Avilska. Tudi ko se srečujem s posvečenimi, ki se znajdejo v krizi, opažam, kako je molitveno življenje nujno in bistveno povezano z našim poklicem. Brez molitve ni kristjana, še manj duhovnika, redovnika, škofa. Ne bom pozabil, kako je nadškof Šuštar na duhovnih vajah bogoslovcem povedal tole: »Molitev je govornjena vera; je v besedah izraženo upanje; je v pogovoru z Bogom izpovedana ljubezen.« Tudi Benedikt XVI. je rekel: »Srce Cerkve ni tam, kjer se načrtuje, upravlja in vlada. Srce Cerkve je tam, kjer se moli.« Ko sem nekoč to povedal zbranim, sem v odgovor dobil besede sv. Janeza Pavla II.: »Človek je največji, ko kleči; najlepši, kadar moli; najmočnejši, kadar odpušča in Bogu najljubši, kadar ljubi.« Ne opuščati molitve na račun pastoralnega dela. To je lahko zelo usodno..

Kaj lahko občestva naredijo za rojstvo duhovnega poklica?

Če župnija ni živa, se tam težko rodijo poklici. A tudi če je v majhni župniji samo maša, je to že veliko – potrebni so sodelavci :bralci, pevci, ministranti, krasilci ... vsak se lahko vključi. Ni dobro, če župnik vse dela sam. Da se rodijo duhovni poklici, so potrebne dobre skupnosti, kjer se poklici negujejo in preverjajo. Iz izkušnje vem, da je kdo, ki doma ni imel drugega kot nedeljsko mašo, hodil kam drugam in se tam vključil v mladinsko, biblično ali kako drugo skupino. Kako veš, da te Bog kliče? Eno od znamenj duhovnega poklica je veselje do molitve. Ne le to, a tudi to.

Redovna skupnost je v novem okolju lahko tudi tujek. Kaj pomaga, da redovna skupnost res postane dar za izbrano okolje?

Redovni predstojniki kakor tudi škofija morata dobro premisliti, kje umestiti novo skupnost. Oznanjevanje in pričevanje nista edina vidika, ki ju je potrebno upoštevati. Piran, Izola in Koper spadajo med najstarejše župnije v naši škofiji in njihova zgodovina je zelo pestra, dolga in bogata. Ti kraji so bili v preteklosti bogati z duhovnimi poklici in različnimi redovnimi družinami.

Škof Metod ob blagoslovu obnovljene hiše na Kraški 2 leta 1999. Pri vratih s. Irena Janež.

Tudi spremenjene razmere po II. svetovni vojni tega niso mogle zabrisati. Ob prihodu uršulink v Izolo ni bilo posebnega nasprotovanja, sestre so bile takoj lepo sprejete. V tem, da ste pred 50 leti prišle sem, vidim tudi Božjo previdnost, saj ste zdaj edini ženski red v slovenski Istri.

Ostaja mi veliko lepih spominov. Koliko raznovrstnih dejavnosti in prireditev so pripravile sestre – za vse generacije. Zato se vsem sestram, ki so delovale v Izoli in vam, ki ste v Izoli zdaj, iskreno in pristrčno zahvaljujem za vse dobro, ki ste ga opravile, še posebej v času moje 25-letne službe škofa ordinarija. Naj Gospod vedno živim sestram daje svojo pomoč in varstvo, rajnim pa večno srečo pri sebi!

Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta

Verjetno se vsak človek vsaj enkrat na dan pogleda v ogledalo. Ob tem pogledu ga lahko kaj preseneti, npr. gube na obrazu ali druga znamenja, ki napovedujejo spremembe v toku njegovega

življenja. Tudi skupnost ali provinca kot živ organizem potrebuje čas, ko lahko pogleda, kako je z njenim stanjem, kakšen okus ima njeno življenje, kaj se dogaja in kam so usmerjene njene moči, kam naj jih

usmeri v prihodnje, da bo življenje dajalo dobre sadove. Bolj preprosto bi rekli, da vidi, ali v tem času živi v skladu z Božjim načrtom. Morda bo v prihodnjem šolskem letu potrebno kaj spremeniti, kaj poživiti in morda nekaj tudi opustiti.

Provincialna konferenca je čas, ko se večina sester zbere in skupaj prisluhne predloženi besedi, da ob njej preveri svojo pot. Letos smo vzele pod drobnogled POSLANSTVO. Avstrijski del province se je ustavil ob poslanstvu sv. Marije od Učlovečenja, naše prve misijonarke v Kanadi.

O njej je v Salzburgu in Celovcu spregovorila uršulinka iz Toursa, Marijinega rojstnega mesta, s. Marie-Pia Huwyler. Sestram v Avstriji sta se pridružili tudi dve slovenski sestri, s. Zorica Blagotinšek, provincialka, in s. Gracija Premrl.

V Hiši kruha pri Svetem Duhu pa smo slovenske uršulinke prisluhnile teološki predstavitvi krščanskega, tudi redovnega poslanstva. Predstavitve teme nam je podala s. Maria Campatelli iz Centra Aletti v Rimu.

Za prevod sta poskrbela prvi dan br. Miran Špelič, OFM, in drugi dan s. Nataša Govekar, prav tako iz Centra Aletti. Prvi dan je sveto mašo z nami daroval celjski škof dr. Stanislav Lipovšek.

Svoje predavanje je s. Maria začela z zadnjimi vrsticami Matejevega evangelija. Po njenem mnenju šele z zadnjo besedo lahko razumemo prvo besedo Svetega pisma in seveda vse ostale, ki ji sledijo. Sv. Matej piše: »Jezus je pristopil in spregovoril:

Dana mi je vsa oblast ... Pojdite in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih ... In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,18.19). V luči te besede lahko razumemo ves Evangelij. Bog želi, da bi vsi ljudje zaživel polnost, ki je v Njem.

Predloženi odlomek evangelija nas spomni na več poudarkov. Jezus je zadnjič zbral svoje učence v Galileji. Za večino od njih je to domača

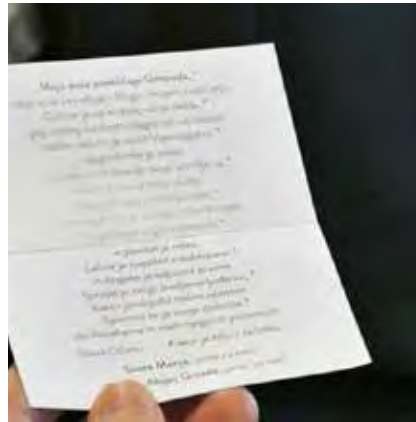
dežela, kjer se je odvijala njihova mladost in zrelost. Tu jim je dal novo poslanstvo. Tam naj začnejo. Tako tudi nas kliče, da poslanstvo živimo v svojem domačem okolju. Tam naj bomo sol in luč. Drugič: zbralo se je enajst apostolov. Eden je manjkal. Skupnost ni popolna. Nobena skupnost ni popolna, a taka je poklicana in poslana. Skrivnost poklicanosti je v izhodu. Poklicani smo iz osamljenosti v življenje.

S. Maria nam je osvetlila, da starozavezno Jahvejevo ime »jaz sem« v Matejevem evangeliju postane »jaz sem z vami«. Bog je *biti* z. Je odnos. Hoče nam dati tisto, kar je on v sebi, v biti Svete Trojice, kjer Oče živi v Sinu, Sin živi v Očetu in Duh osebno živi med njima kot vez. Ta Božji način življenja preide k nam. Bratstvo, torej odnos z drugim, je znamenje njegove navzočnosti med nami.

Pričevanje ni v tem, kar Cerkev oznanja, ampak v tem, kar je. Bolj

je pomembno 'biti' kot 'delovati', biti podobno, kot je sol v hrani. Sol je skrita, se je ne vidi, če je ni, se pa čuti.

Naše poslanstvo je v razodevanju novega človeka, njegove prave človeške narave, ki naj jo človek živi na Sinov način. Poklicani smo biti sinovi in hčere, torej bratje in sestre, ki pričajo, da imajo skupnega Očeta. Če to izgubimo izpred oči, lahko živimo poslanstvo le kot posredovanje nekih vsebin ali védenja.

Kristusov portret so blagri. To je portret človeškosti Božjega Sina. On si je privzel našo človeško naravo in jo pritegnil v svoj način življenja, življenja v Sveti Trojici. S tem nam je omogočil, da bi mi lahko prejeli življenje, ki prihaja od Boga. Ko torej živim svoje sinovsko življenje, živim svojo človeškost kot učenec, poznam Očeta.

Gledale smo, k čemu smo kot kristjane in redovnice poklicane. Lahko rečemo, da smo v prvi vrsti

poklicane k polnosti življenja iz krsta. To pomeni, da vsaka stremi za tem, da v njej zaživi novi človek, ki je človek občestva. S krstom nas Bog potegne v tok svojega življenja, življenja svete Trojice. Kako živeti kot Božji otroci, pa nam je pokazal učlovečeni Bog, Jezus Kristus.

Že naše ime, ki ga dobimo pri krstu, govori o odnosu, o občestvu. Naše ime pomeni odnos. Po imenu nas kličejo drugi. To kaže na to, da je naša istovetnost otrok v odnosu z

brati. Pomembno je, da se vsak vernik zaveda tega bistva, iz katerega izhaja poslanstvo, ki ga ima v svetu, namreč izpričati odnos bratstva, kar pomeni pokazati, da imamo skupnega Očeta.

Drugi dan je s. Maria ponovno poudarila, da je naše poslanstvo v tem, da vodimo človeštvo v objem Božjega. Bog je čez vse razgrnil svoje očetovstvo.

Naše poslanstvo se razteza na vse naše življenje. Danes je nemogoče

Na tej konferenci je s. Mihaela Bizjak zaključila svoje služenje provincii kot provincialna tajnica. V imenu vseh se ji je zahvalila s. Zorica. S. Mihaela bo ohranila delo prevajalke.

živeti poslanstvo brez pričevanja. Pri tem je zelo pomemben vidik naše delo, naš odnos do dela, tudi do fizičnega dela. Menih namreč ne živi od miloščine, pač pa od dela svojih rok. O tem nam na več mestih govori apostol Pavel v svojih pismih. Delo velja za vse ljudi. Z njim zaslužimo za to, kar nam je potrebno za vsakdanje življenje. Delo je tudi askeza, ker ni vedno lahko. Varuje nas pred različnimi skušnjavami. Delo je na nek način tudi kriterij človekove duhovnosti. Kdor je zavzet za delo, je navadno zavzet tudi za duhovnost. Seveda to velja takrat, ko vse delamo v ljubečem odnosu do Boga Očeta. Pri tem moramo biti pozorni, da ne pademo v noben ekstrem: niti samo delo ni dobro niti samo molitev.

Oboje se mora prepletati. »Ne delamo le zase, ampak od dela svojih rok dajemo tudi drugim, delamo dobro drugim.«

Saj vemo, da ne molimo samo takrat, ko izgovarjamo besede ali izrekamo naučene molitve, pač pa je vse naše življenje lahko molitev, če ga živimo v odnosu z Bogom Očetom. K temu nas vabi Jezus v evangeliju. Tudi apostol Pavel nas spodbuja, naj vedno molimo, hvalimo Boga. Molitev je v zaupnem odnosu do Boga. Seveda se kdaj v dnevu ustavimo in izrecno molimo. To nam pomaga, da tudi delo prežamemo z molitvijo, ko ga delamo v povezanosti z Bogom Očetom. S tem tudi delo postane molitev. Redovnik je sam po sebi bogoslužno bitje. Živi

iz evharistije in se vanjo vrača, ko vanjo vključuje vse svoje življenje in delovanje. V tem duhu je delo samo podaljšek evharistije. Redovnik povsod pričuje: v molitvi, pri evharistiji in pri delu. Delo je tudi pokazatelj naše kontemplativne države.

Redovnik je poklican v novo življenje. Če je nekdo krhek, a je odprt za to novo življenje, lahko živi v redovni skupnosti. Ljudje, ki so umrli sami sebi, so primerni za zrelo redovno življenje. Samo osebni darovi sami na sebi niso pomembni. Seveda umiranje »starega človeka« v nas poteka vse življenje. V skupnosti si pri tem nehote pomagamo. Stari človek v sestri ali bratu pomaga umreti staremu človeku v meni. Beseda, ki nam je bila predstavljena, nas je spodbudila k razmišljanju o nas samih, preverjale smo svoje pričevanje. Izrekle smo kar nekaj stvari, za katere se nam zdi, da niso dobre in bi se rade o njih pogovorile ter jih v prihodnje spremenile.

Ogledalo, ki je bilo postavljeno pred nas, bomo lahko še jemale v roke in preverjale svoje življenje in poslanstvo.

s. Jakobina Arh

Laudato.si na poti

Ob okrožnici Laudato si (Hvaljen, moj Gospod) smo si v komisiji za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva zaželele, da ne bi to dragoceno delo šlo prehitro mimo nas. Razmišljale smo, kako jo »zadržati« v naši pozornosti. Porodila se nam je misel, da bi jo spoznavali na poti, v skupini in osebno. Odločile smo se, da bi izdale majhen priročnik, ki bi udeležence nevsiljivo usmerjal od okrožnice k opazovanju in občudovanju stvarstva ter od opazovanja in občudovanja stvarstva do globljega dojetja okrožnice. Zamislile smo si tridnevno pot. Na pot s to knjižico se lahko poda človek sam, vendar smo pri sestavljanju imele pred očmi skupino.

Zavedale smo se, da se je na pot pomembno pripraviti duhovno in materialno, zato se prvi del priročnika posveča času pred potjo. Poleg duhovnih misli so v njem praktične informacije, za katere smo hvaležne g. Alešu Čerinu. Glavni del priročnika je posvečen dogajanju na poti ter zadnji temu, kako se naj to doživetje ob okrožnici in v stvarstvu nadaljuje v življenju. To je načrt za prvo takšno odpravo. Sledile ji bodo druge.

Na začetku skušamo osmisliti čas hoje po stvarstvu. Želimo poglobiti hvaležnost za naše lepo stvarstvo in utrditi zavest odgovornosti zanj. Posebej odgovornosti do tistih, ki bodo prišli za nami, saj bodo dobili v dediščino svet, kakršnega jim bomo mi zapustili. Zato je na začetku spodbuda k čudoviti kreposti skromnosti. Ta ukroti črpanje in izkoriščanje naravnih dobrin, ki pripadajo vsej človeški družini. Z drobnimi koraki skromnosti želimo prispevati k veliki dobri ohranjanja stvarstva.

Da se bomo poglobile v stvarstvo, nam priročnik svetuje te drže: občuduj, opazuj, poslušaj, počivaj, zahvaljuj se, prisluhni tišini, postoj, bodi. Skozi tri dni se posvečamo posameznim delom stvarstva ali drži do njih: zrak, vonj, hrana, poslušanje, gledanje, svetost počitka, sem del žive narave, sonce in svetloba, voda, bratje in sestre. Za vsak del oziroma držo obstajajo vaje. Vsakdo jih opravi osebno, zaželeno pa se je o njih tudi skupaj pogovarjati.

Kot uvod v zavedanje dela stvarstva in vajo v njem nam služi odlomek iz Božje besede ter molitev. Sledi razmislek iz Laudato si o stanju tega dela stvarstva, zanimive informacije o njem ter pesniški utrinek ali misel. V priložniku je dovolj prostora za osebne zapiske. Dodana so tudi vprašanja o celotnem dnevu, kaj je bilo dragoceno, kakšno je bilo fizično, čustveno in duhovno razpoloženje ter kakšno je bilo pomembno spoznanje. Na koncu so molitve, duhovne misli o stvarstvu iz zakladnice modrosti ter pesmi. Povabljeni smo, da se na koncu poti v vsakdanjem življenju ozremo nazaj, ubesedimo doživljanje v pogovoru z Bogom ter v izmenjavi s prijatelji in domačimi.

Načrt za pot smo pripravile v globoki hvaležnosti za Božjo darežljivost, ki nam v stvarstvu podarja svoje darove v neizmerljivih razsežnostih. Hvaležne smo papežu Frančišku, da je v okrožnici pokazal na to Božjo velikodušnost, opozoril na veliko škodo, v katero je človek pripeljal stvarstvo, ter podal trezne smernice za pot iz nje z veliko zavzetostjo zlasti za tiste, ki ob škodi najbolj trpijo.

Vsem udeležencem poti želimo globokega odmevanja tega doživljanja in naslednjič ponovno odpravo na pot po drugih koticah naše lepe domovine.

s. Snežna Večko

Zgodba evropskega prvenstva v košarki – z ohlajeno glavo

Nedolgo tega sem si ponovno pogledala zadnjih 10 minut finalne tekme v košarki med Slovenijo in Srbijo. Veliko lažje je bilo gledati, obnovilo se je precej manj čustev, časovna razdalja je prinesla bolj razumski pogled. Športniki rečejo temu 'ohlajena glava', pogledati si stvari z odkikom, ko so se glave (čustva) ohladile. Podobno modrost smo poznali pri skavtih, ko smo govorili o vroči in hladni refleksiji oz. preverbi – prva je bila takoj po taboru, druga npr. mesec dni pozneje. Enako velja v duhovnem življenju – za razločevanje je potrebna distanca, odkik, svoboda.

Čustva nam sicer pomagajo zagledati vrednost nečesa – kaj nas priteguje, nas navdušuje, nas vznemirja, plaši, odbija ... Glava oz. razum pa nam pomaga zaznati in videno uskladiti z resnico ter narediti ustrezno odločitev. Pri ponovnem ogledu tekme pred kratkim sem se dejansko bolj čudila dosežku slovenske reprezentance. Z odkikom je bolj do izraza prišlo čudenje, opazila sem

nadpovprečnost kvalitete igre, moč celotne ekipe itn.

Zgodba letošnjega evropskega prvenstva v košarki ni le zgodba o zmagah in navdušenju ter čudenju nad uspehi, zgodba o čustveni povezanosti Slovenije v navdušenju nad uspehi (ki si jih želimo tudi v osebnem življenju). Je zgodba o navzočnosti Boga med nami. Ni prvič, da so znani športniki pokazali svoj odnos z Bogom. Prevčevi so katoličani, nogometaš Maribora Tavarres rad pokaže svojo vero v Jezusa, tokrat so tudi nekateri košarkarji omenjali Boga ali pokazali znamenje križa (Goran Dragić). Bila sta tudi transparenta z okna župnišča in študentskega doma (Grajskega stolpa) v Ljubljani, ki smo ga obesile me, uršulinke. Ta drobec je prišel v medije in nastala je novinarska zgodba.

Deležna sem bila nekaj odzivov na to, ki so bili pozitivni v smeri: »O, lepo, da ste se nam pridružile, da ste tudi ve navijale.« Slovenija je zmagala in kdor koli je pridal kak košček na tej poti, je bil lepo sprejet. Ker so o Bogu govorili zmagovalni reprezentanti, nihče začuda ni upal njihove vere kritizirati, se ob tem spotikati (razen spodrsljaja ne-prevoda na sprejemu). Bilo je ozračje normalnosti, da Bog preprosto je. Tega se bom še spominjala, svobodnega ozračja in povezanosti. V duhovnem življenju je tako, da nam je včasih potrebna tolažba, včasih je dragocen predvsem okus, s pomočjo katerega lahko kasneje lažje prepoznamo, kateri duh je na delu. Kdor nikoli ni izkusil snega, ne ve, kako hladen je; kdor ni okusil svobode, ne ve, kako razširi srce. Včasih pa smo potrebni osvežitve, da se prebudijo jasnejši občutki in okusi. Za duhovno življenje so tako pomembne letne duhovne vaje, ko je več časa namenjeno osebni molitvi ob Svetem pismu

s pozornim spremljanjem dogajanja, kar pripomore k prečiščevanju pogleda in notranjih duhovnih silnic. Po domače – prepoznamo lahko specifično delovanje Svetega Duha in skušnjavca. Pri tem so okusi in taktike delovanja enega ali drugega bistveni, da se najdemo v vsakdanjem življenju.

Zgodba evropskega prvenstva, ko jo gledam z nekaj oddaljenosti, je torej zame zgodba čudenja in hvaležnosti nad uspehi drugih, ki so postali zaradi skupne države tudi moji. Je zgodba o notranjem vzgibu, hitrem razločevanju in čudenju nad odzivi – kako preprosta gesta solidarnosti lahko pade v odprta srca in poveže. Je zgodba o okusu svobode in normalnosti, da

Bog je in da je Bog z nami. Prišle bodo tekme, ko ne bo zmag, prišli bodo časi, ko ne bomo kot eno srce, a Bog bo še vedno tu. O Božji navzočnosti ne odloča športna zmaga ali poraz, to je le snov ali naše človeško polje dogajanja. Jezus Kristus se je učlovečil in prevzel nase vso človeško izkušnjo razen greha. Najbližji nam je postal celo prav v porazu – smrti na križu, ki je postala izvir največje zmage zaradi enosti z Očetom. Tako ni trenutka, ko bi ne bil Gospod z nami – naj se veselimo ali žalostimo.

Res sem hvaležna, da nam je podaril okuse športnega veselja in svobode v izražanju, kar me spominja na resnično svobodo, ki nam jo daje Sveti Duh. Če smo bolj živi, ko nas preveva navijaška moč, kako pa je, ko prepoznamo v svojem življenju še globlje delovanje milosti, ki nas (p)oživlja do dna? Z ohlajeno glavo lahko rečemo, da so na koncu koncev izkušnje delovanja Božje milosti najbolj dragoceni okusi in spomini, ki jih je vredno hraniti – vsaj tako kot zlate medalje.

s. Marjeta Pija Cevc

Dobrodelni študentski tabor v Hercegovini

Dračevo je majhna župnija blizu Mostarja. V sodelovanju s Škofijsko Karitas Mostar, Nadškofijsko Karitas Maribor in Univerzitetno župnijo Maribor je 10 študentk in študentov tam delovalo od 30. 7. 2017 do 8. 8. 2017. Z nami je bil tudi študentski duhovnik p. Marjan Kokalj.

Kdor je že kdaj hodil po Bosni in Hercegovini in bil deležen gostoljubja domačinov, ve, kako dobri ljudje so tam. Ni tako pomembno tisto, kar smo jim prinesli ali kar smo naredili, temveč to, kar smo drug drugemu postali. Okrepili smo se v naši veri v Kristusa, ki dela iz nas eno Telo v Njem. Nismo prišli kot »bogati Slovenci« k »ubogim Hercegovcem«. Prišli smo kot kristjani, kot bratje in sestre. Izredno sem vesela, da so mladi to kmalu razumeli in k vsakemu delu in človeku pristopali v drži služenja in prijateljstva.

Zelo lepo nas je sprejel župnik don Vinko Raguž, ki je s svojim humorjem, toplino, radodarnostjo, potrpežljivostjo in bližino takoj osvojil naša srca. To je izjemen človek, ki ga imajo radi vsi, nekakšna kombinacija sv. Janeza Boska in sv. Filipa Nerija. Je vse v eni osebi: predan duhovnik in pravi pastir duš, ki »smrdi po svojih ovcah«, misijonar, odličen kuhar, čebelar in kmet.

Peljal nas je k Anteju, ki je abstinent od alkohola, star 49 let. Doživel je tudi lažjo možgansko kap in težje uporablja levo roko. Župnik mu veliko pomaga in ga spodbuja k novemu življenju. Vse dni

smo bili pri njem od 6.30 do 11.00 ter čistili dvorišče, odvažali smeti, spreminjali »pragozd« v vrt za kokoši, »špohtlali stene«, belili, prali oblačila, likali ... Umazanija in nered nam nista vzela poguma, z dobro voljo in pesmijo smo naredili zares veliko. Župnik je bil presenečen nad nami, saj je pričakoval »mestne otroke«, a fantje so znali narediti prav vse. Ker so bile temperature vsak dan zelo visoke, smo po delu odšli na kopanje v hladno izvirsko reko. S seboj smo vzeli tudi Anteja, saj to zanj pomeni vračanje v družbo.

Popoldne smo sodelovali pri župnijskem oratoriju (IZVOR) za otroke, od 16.00 do 20.00. Prihajalo je do 150 otrok in 30 njihovih animatorjev. V zelo lepem spominu mi ostaja češčenje Najsvetejšega, ki smo ga imeli vsi skupaj v cerkvi. Peli smo slovenske in hrvaške slavlilne pesmi, molili rožni venec. Zame je to bilo izkustvo Cerkve, ki je eno v Kristusu.

Ob večerih smo navadno imeli Krog hvaležnosti, kjer smo si podelili doživetja dneva in izkustvo Boga v vsakdanjih dogodkih.

Verjamem, da letošnji tabor ni bil zadnji. V meni je veliko hvaležnosti Bogu in vsem, ki so nam to izkušnjo omogočili. Mi smo sejali in zalivali, a Bog daje rast, in to je nekaj čudovitega.

s. Meta Potočnik

Gvajana, dežela mnogih voda

Že ob prihodu v Gvajano me je na vhodu samostana pozdravila sv. Angela (kip) v družbi šestih deklet, predstavnic različnih ras, ki živijo v Gvajani. Dvomesечно predprobacijsko izkušnjo smem preživljati pri naših sestrah v Georgetownu, glavnem mestu Gvajane. Nisem si predstavljala, da so v tej deželi, polni gozdov, rek, slapov, živali, sonca in vetra pomešani tako različni ljudje. Vsakodnevno se v uršulinski šoli Marian Academy, ki jo vodijo naše sestre in jo sestavljajo vrtec, osnovna in srednja šola, v sirotišnici in na ulici srečujem s potomci Indijancev, z Indijci, Kitajci, Portugalci in drugimi Evropejci, Afričani in mešanci vseh teh. Pisana množica različnih barv polti, frizur, različnih ver in kultur. Sedem sester, ki živijo skupaj v skupnosti, učijo v šoli ter skrbijo za trideset deklet v sirotišnici, ima tudi zelo različne korenine: portugalske, indijske, afriške, ena je z Jamajke ...

V septembru smo v šoli praznovali svetovni dan miru. Skupna molitev celotne šole je bila obarvana s prošnjo za mir po svetu, s pesmijo, poslanico miru in tudi z minuto tišine za mir. Med to minuto tišine je na odru stalo z

roko v roki 7 otrok, predstavnikov različnih ras. Da bi bili eno v Kristusu in bi živeli v miru, je odmevala prošnja v srcih. Pogled na te otroke je bil zame ganljiv. Morda prav zato, ker počasi spoznavam – čeprav pretežno, da bi v dveh mesecih mogla povsem doumeti – zgodbo, ki jo je v tej deželi pisala zgodovina. Od ledene dobe, ko so iz Azije prišli prvi staroselci in se nastanili tu, pa po nemalo tisoč letih do prihoda Portugalcev, Nizozemcev in zadnjih kolonistov Angležev. V njej je zapisana tudi globoka bolečina suženjstva milijonov afriških sužnjev, ki so jih pripeljali za delo na sladkornih plantažah.. Kasneje so si mnogi Indijci in Kitajci tu našli delo.

Delim življenje v šoli in v sirotišnici. Z dekleti delamo naloge, se učimo poštevanke, črkujejo besede. Vsakdanje stvari, preko katerih smo hitro našle pot do srca druga druge.

In ponovno okušam: Zgodba življenja na tem svetu ni samo ena in ni samo bela. Je še mnogokatera. Tudi črna je lepa.

s. Nina Ipavec

Na Tajvanu

Blizu kitajske obale najdete otoček v obliki solzice. Čeprav je le malo večji od Slovenije in 70 % pokrit z gorami, na njem živi 23 milijonov ljudi. To je Tajvan oz. uradno Republika Kitajska 中華民國. Tu sem imela priložnost pri naših sestrah preživeti dva jesenska meseca kot izkušnjo pred probacijo.

Dvajset uršulink na Tajvanu se trudi za evangelizacijo v treh mestih: v Kaohsiungu (izg. Gausong) na jugozahodni obali imajo slovito Wenzao Ursuline University of Languages, v Hualienu na vzhodni obali otoka imajo tri vrtce, osnovno šolo in srednjo šolo Stella Maris in v glavnem mestu Taipei na severu, kjer sestre poučujejo na katoliški univerzi Fujen ter vodijo duhovne vaje in ženske skupine.

Največ časa sem preživela v skupnosti Kaohsiung. Izkušnja življenja s sestrami je bila zelo lepa. Sestre, ki niso več rosno mlade, so storile vse, da bi doživela bogastvo tajvanske kulture in zgodovine, sestriinskega življenja, verske raznolikosti, spoznala življenje domorodnih plemen in delila njihovo apostolsko

življenje. Peljale so me na ogled kitajske opere, imela sem dolg pogovor z budistično nuno, profesorica mi je prinesla veliko vrečo francoskih štruc in kruha, taoistična nuna pa me je založila z dvema vrečama sladkarij, sestre so mi skušale omiliti prehod na kitajsko hrano s kuhanjem mandžurskega zelja in klobas, domorodci so me ganili s trikratnim pevskim pozdravom. Ker me je ugriznil maček, so me zastonj cepili proti tetanusu, z juvenistko sva izkopal prvi zelenjavni vrt, pogosto sem bila v strahu, da me bo kdo povozil, z nerodno kitajščino sem koga spravila v hudo zadrego, učila sem se jesti s palčkami in pisati kaligrafijo, izkusila sem veliko potrpežljivost sester, ki morajo zaradi naglušnosti sto krat ponoviti isto informacijo, presenetila me je izredna delavnost kitajskih učenk in mnogo, mnogo drugih veselih, nerodnih in poučnih izkušenj se je nabralo.

Zelo sem hvaležna za priložnost, da sem lahko čas pred probacijo preživela na Tajvanu. Kljub velikemu začetnemu strahu pred neznanim bom zaradi izredne gostoljubnosti, preprostosti, lepih odnosov, srečanj in velikodušnosti ta dva meseca ohranila v najlepšem spominu.

s. Simona Zabukovec

Okrepljene in preobražene po Svetem Duhu

Ss. Mojca sva na vlak proti iz Trsta proti Rimu stopili s številnimi vprašanji. Morda sta jih sestri Carmen in Rosario iz Mehike, ki sta se nama na tem delu poti pridružili, imeli še več. To, da sem njuni karti za vlak pozabila natisniti, se je k sreči uredilo in hitro pozabilo.

Srečanje, ki ga je generalno vodstvo pripravilo za mlajše sestre v ustanovi v začetku julija, je bilo v prvi vrsti spodbuda: »Karkoli vam poreče, storite.« Zbrale smo se sestre iz sedemnajstih provinc, od tega tudi sestre iz Irske unije in iz skupnosti v Vietnamu, ki so v postopku pridruževanja Rimski uniji.

Začetek je bil začinjen z veselim sprejemom in pozornim opazovanjem, saj je bil na enem mestu zbran skoraj cel svet. Za cel dan smo se ustavile pri odlomku iz Kane v Galileji, tako da nas je Beseda povezala in uglasila za naslednje korake. Z nami je bila sestra Emmanuel, zaljubljena v Božjo besedo, ki nam je skozi ples, risanje, tišino in pogovor pokazala, koliko raznolikih poti je do svetopisemskih vsebin. Hkrati pa je poskrbela, da je Beseda neopazno proniknila v nas.

S. Diane je v našo družbo pripeljala sv. Angelo in nam pokazala diamant njene karizme. Ko smo ga držale v roki, so iz njega zasijali posebni darovi, ki smo jih deležne Angeline hčere: kontemplativen duh, dvojna ljubezen, pozornost na Svetega Duha, gostoljubje, tveganje in delo za mir in spravo.

Uršulinska modrost je v meni prebudila ponos. Svoje zgodbe so nam predstavile s. Madonna iz ZDA kot voditeljica učiteljskih timov v njihovih šolah, s. Francis, ki se po petdesetih letih dela v Zambiji na starost vrača v rodno Avstralijo in s. Brenda iz Venezuele, ki se nam zaradi političnih razmer ni mogla pridružiti, me je pa njeno pričevanje ganilo zaradi njihove zvestobe tamkajšnjemu narodu in otipljive vere, s katero se pogumno prebijajo iz dneva v dan.

Izkušnja služenja v kuhinjah za brezdomce in tam, kjer razdeljujejo oblačila, nas je postavila v stik z realnim svetom in strastnimi ljudmi, ki večkrat na teden prostovoljno prihajajo v te centre in iščejo nove poti, da bi pomagali ljudem v stiski.

Drage sestre, dragi domači!

Dnevi so bili pretkani še z vsebinami o vodenju, omogočali so vpogled v dogajanje provincah, ki jih slabše poznamo, prinesli so praznovanje naše raznolikosti ter skrbno pripravljene odgovore na vprašanja, ki smo jih vnaprej postavile generalnemu vodstvu. Za pogovor z generalno materjo in svetovalkami so bile na voljo številne proste minutke, skupni obedi in kakšen izlet v mesto.

Ob vsem sem se v Rimu naučila še en košček več o internetnem bontonu: ne objavljaj fotografij na facebooku brez soglasja tistih, ki so na fotografiji. Mi ga poznamo bolj na papirju, nekateri narodi ga živijo dosledno.

hvaležna s. Jana Rovtar

Lep pozdrav iz še vedno nekoliko zasnežene-ga Santiaga. Kot ste lahko sledili v novicah, smo imeli zadnji konec tedna sneg, v nekaterih delih mesta toliko, kot še nikoli. Pravijo, da temu botrujejo klimatske spremembe. Glede na to, da rastline niso navajene na težo, je precej vej polomljenih in tudi me smo že četrti dan brez elektrike, kar pomeni tudi brez ogrevanja. Hvala Bogu, da je elektrika vsaj v šoli in si tako lahko malo pomagamo, kaj pa ljudje, ki nimajo te sreče ...

Sama sicer nisem doživela te milosti, da bi videla sneženje, ker sem bila na misijonu, ki ga je organizirala redovna konferenca v krajih, ki jih je poleti – to pomeni januarja – prizadel požar. Naj vam najprej predstavim našo ekipo: sestre Ya Mey FMM s Tajvana, Gloria, dominikanka iz Kolumbije, Rosario, od Hčera Svetega Duha iz Mehike, Mary, FMM iz Indije, Caty, kolumbiana iz Irske in jaz. Z FMM sem se čutila kot žlahta. Čudovita izkušnja mednarodnosti in medredovnega sodelovanja.

Stanovale smo v čudovitem mestecu Constitucion, ki ga je leta 2010 močno prizadel cunami po potresu. Sprejel nas je profesorski par in nam dal na razpolago svojo hišo, pa še kakšna topla juha nas je kdaj pričakala, ko smo se vrnile domov. Na sliki lahko vidite slikovito obalo tega mesteca. Vsaka skala ima ime. Golob leti proti "spečemu slonu".

Vsak dan smo se z avtobusom odpeljale v 30 do 45 minut oddaljene vasi, ki jih je prizadel požar. Na sliki levo lahko vidite kraj, kjer je

bila Santa Olga. Praktično ni ostalo ničesar. Naselje, kjer je živelo 9000 ljudi, je ogenj zajel s treh strani in dosegel temperaturo 1600 °C. Nič ni ostalo. Ljudje so izgubili skoraj vse, saj niso bili pripravljeni, da se bo ogenj tako hitro širil. Živijo v časnihi bolj ali manj solidnih lesenih hišah, pri sorodnikih, v najetih stanovanjih ... in čakajo, da se zgradijo nove hiše. Mnogi so se odločili za hiše iz opeke, čeprav so manjše od lesenih, ki sicer prevladujejo v tem okolju. Po požaru se jim zdijo mnogo bolj varne.

Naše poslanstvo je bilo obiskati, poslušati in opogumiti ljudi, moliti z njimi, če to želijo. "Dober dan, kako ste? Prišle smo vas obiskat in vprašat, kako ste? Prihajamo v imenu čilskih redovnikov, ki so vas obiskali že takoj po požaru in tudi v velikem tednu ..." Tako nekako smo začeli ... in so se odpirala mnoga vrata v skromna stanovanja, še bolj pa vrata srca, ko so z nami delili ne le izkušnjo požara, ampak tudi vprašanja vzgoje, medosebnih odnosov, in seveda vprašanja vere, ki so prišla zelo spontano. Nekateri so nas celo povabili na kosilo, ali pa smo lahko pri njih pogrele naše kosilo, ki smo ga prinesle s seboj. Mnogi so izgubili tako rekoč vse, ne le materialno, temveč tudi predmete, polne spominov, pa vendar so izražali hvaležnost za številne izraze solidarnosti. Mnogi so znali povedati, kdo jim je daroval kakšno stvar. Gospod Luis (Lojze) je rekel, da ne želi prave hiše, ki mu pripada, da ne more kar zapustiti te začasne, ki mu jo je postavil neki darovalec. Se mu zdi, da bi ga izdal. Za

njegovih 70 let je ta dovolj dobra in bo vzdržala, nam je povedal.

Odkrivali smo nove in nove razsežnosti požara, ki je uničil ne le hiše, ampak tudi obrate za predelavo lesa in ogromno površino borovega gozda. V dveh letih bodo pospravili ožgan gozd, potem pa bo potrebno vsaj deset let, da bodo lahko ponovno začeli s predelavo lesa. Bor ni avtohtono drevo v tem okolju, a raste mnogo hitreje kot v Evropi, na žalost pa mnogo bolj izsuši zemljo. Bogu hvala, to leto je padlo precej dežja in pokrajina zeleni, drevesa pa so mrtva. Mogle smo slišati krik zemlje in njenih prebivalcev. Kdaj bomo začeli spoštovati ta naš čudoviti planet?

Mnogo ljudi je tako že oziroma še bo ostalo brez dela. Žene na zgornji fotografiji se preživljajo z zbiranjem odpadkov na pogoriščih in gradbiščih. Povedale so nam, da so sedaj v tej katastrofi mnogo bolj povezane in se dnevno srečujejo na kavi oziroma čaju. Imajo skupino whatsapp in se dnevno obveščajo o vsem, kar se dogaja v skupnosti. To so znamenja upanja, tako kot ta palma pred kapelo v kontejnerju: iz povsem ožganega debla je zraslo novo življenje.

Smisel našega obiska je bil v tem, da jim povemo, da Bog - utelešen Bog po nas - ni pozabil nanje. Ko smo na koncu obiska vprašali, če želijo, da molimo skupaj, nas niso prav nikjer zavrnil, ne glede na to da so mnogi evangeličani. Mnogi so nam rekli, da potrebujejo

duhovno in človeško bližino. Nismo prinesli s seboj ničesar, le odprto srce in uho. Nisem mogla razumeti vseh besed, ki so nam jih povedali, a že samo dejstvo, da smo bili tam „tako od daleč“, je bilo močno znamenje, da niso pozabljeni.

V tednu misijona smo v evangelijih poslušali Jezusova navodila učencem, tako preprosto in konkretno. „Spotoma oznanjajte“, predvsem pa je bilo veliko oznanilo Božje zvestobe in pričevanje človeškega upanja. Kot vedno, biti učenec in apostol istočasno.

To je majhen košček moje izkušnje, sedaj pa vstopamo v duhovno obnovo ob sv. Angeli in se vam priporočamo v molitev. Ljubeč pozdrav na počitnicah, duhovnih vajah, v poslanstvu ... Ljubeč pozdrav evropskim juvenistkam, še posebej s Poljske in Češke ... Smo povezane.

s. Mateja Koršič

»Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«

(Jn 13,34–35)

Kaj je pravzaprav ljubezen, kot jo spoznavamo, razumemo in živimo kristjani? Je bistvo Svete Trojice, njena ontološka podstat, način bivanja in način odnosa treh Božjih oseb, kajti »Bog je ljubezen« (1 Jn 4,8). Vsaka oseba Svete Trojice živi in je ljubezen na popolnoma svoj, osebni način: Oče jo živi na način očetovstva, ko večno rojeva Sina in mu vse daje, Sin jo živi na način sinovstva v popolni pokorščini Očetu in Sveti Duh jo živi na način ponižnega razodevanja in vezi med Očetom in Sinom. In značilnost te ljubezni je, da je svobodna.

Ko se človek rodi, je zaznamovan z izvornim grehom. To je pravzaprav stanje človekove osamljenosti, zaprtosti v lastno individualnost, ki jo je človek izbral, ko se je v vrtu odpovedal odnosu s Stvarnikom in se zagledal v drevo. Vendar brez živega odnosa, brez ljubezni, ki je življenje Boga samega, je človek že ob rojstvu zaznamovan s svojim grobom. S krstom to smrt na neki način prevaramo, saj umremo naši posamičnosti in zaživimo novo resničnost; kot osebe, vcepljene v Kristusa, postanemo del Telesa, ki je že poveljčano in sedi na Očetovi desnici v nebeškem Jeruzalemu. V najglobljem pomenu zaživimo novo življenje, ki je način življenja Boga samega. Vcepljeni v Kristusa živimo v Njem in On živi v nas: *»Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni«* (Gal 2,20), in smo deležni absolutne ljubezni Očeta, ki v nas zre in ljubi svojega Sina. Kristus je v moči te Očetove ljubezni šel v popolno izničenje in sprejel nase človeško naravo. S prav isto ljubeznijo, s katero Oče ljubi Sina in s katero ga je obudil od mrtvih, Kristus ljubi nas: *»Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil«* (Jn 15,9). Te ljubezni smo deležni in Kristus nam daje zapoved, naj se s to ljubeznijo tudi mi ljubimo med seboj.

V Kristusovem skrivnostnem Telesu srečamo brate in sestre, ude istega Telesa, Cerkve: *»Tako smo tudi mi,*

Ljubezen kot nov način bivanja

čepprav nas je več, eno telo v Kristusu, posamezni pa smo si deli med seboj« (Rim 12,5), zato po krstu ne živimo le v Kristusu, ampak po Njem tudi drug v drugem. V evharistični skrivnosti prejemamo dar in moč, da se lahko sprejemamo na nov način, kot odrešeni. To niso več sociološki ali psihološki odnosi, ampak ontološki, duhovni odnosi, utemeljeni v Kristusu, ki je edini Simbol, popolna

združitev božje in človeške narave v eni osebi. Zato v naših odnosih skozi zunanjo lupino naših teles, besed in dejanj zremo globlje, po svojem bratu in sestri vstopamo v skrivnost Trojice, kajti ljubezen, s katero ljubimo kristjani, ni naravna ljubezen, ampak »je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,5). Ta ljubezen, ki zori skozi skrivnost velikonočnega tridnevja, nas potegne iz našega individualizma, iz zagledanosti v lastne potrebe, v svoj prav in svoje ugodnosti in nam daje, da zagledamo Drugega (Kristusa) v drugem človeku.

Kristus je tisti, ki nas po svoji velikonočni skrivnosti med seboj zedinja, Sveti Duh pa v nas prebujata ustvarjalnost, da se ta ljubezen, tako kot v Sveti Trojici tudi v nas razodeva na povsem oseben, enkrat in nenadomestljiv način, ki je preko našega telesa zelo konkreten, viden in otipljiv. Kristus, ki je kot Božji Sin popolnoma prežl svojo človeško naravo z Božjim načinom življenja, nam je v svojem zemeljskem življenju razodel konkretnost in radikalnost te vsakodnevne ljubezni, katere značilnost je ponižno služenje (prim. Jn 13,4–5). A tega ne delamo iz svojih moči, to ni trening naše volje. Bolj kot to, da se mi naprezamo in stegujemo k lastni popolnosti, je pomembno tisto, kar Gospod stori v nas. Tudi ne ljubimo zato, da bi se dokazovali in bi nas drugi videli, ampak samo zato, da bi s svojim življenjem razodevali tistega, ki je izvir in bit same ljubezni: »Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (Mr 5,16). To konkretno razodevanje in uresničevanje ljubezni nas, čepprav se telesno uživamo, duhovno ne izčrpava, ampak nas napolnjuje z veseljem, ki nam ga ne bo nihče vzel (prim. Jn 16,22), in nas dela lepe, saj smo razodetje Lepote same.

s. Božena Kutnar

Globalna uršulinska konferenca o izobraževanju

Uršulinski učitelji v službi sprave, pravičnosti in miru

Južna Afrika, od 31. 7. do 4. 8. 2017

Minila sta že dva meseca, a mi še vedno ne uspe pre-delati vtisov. Prvič v življenju sem se namreč udeležila uršulinske konference o izobraževanju in se srečala s strokovnjaki iz pedagoške stroke in s pedagogi/njami uršulinskih izobraževalnih središč predvsem v ZDA, Latinski Ameriki, Afriki, Angliji, Aziji in na Irskem. Evropa je bila bolj malo zastopana (Francija in Nemčija). Tema: kako naj našim učencem/kam privzgojimo čut za pravičnost in spravo? Kako naj v njih prebudimo željo po miru? Nekaj let nazaj me niti v sanjah ne bi bilo tam, zadnji dve leti pa me naš izobraževalni zavod Sveta Uršula (kakih 1000 učenk iz vrtca, osnovne in srednje šole ter več kot 150 učiteljev/ic) zavija v svoje pedagoške pajčevine, ne da bi se tega prav zavedala. V te mreže sem padla zaradi teme o uršulinski karizmi na področju pedagogije, ki jo poglobljamo v strokovnem teamu Zavoda. Globlje ko ri-ješ v karizmo, bližje si izviru Angelinega glasu!

Južna Afrika. Bilo nas je okrog 100 udeležencev, redovnic, laikinj/laikov, učiteljev/ic, ravnateljic/ev in drugih. Imeli smo priložnost spoznavati različne šolske situacije na različnih koncih sveta, še posebej v Afriki, slišati poročilo s. Maureen Welch o delu naše RU JPIC komisije, izmenjati izkušnje dobrih pedagoških praks na

naših šolah in izmenjati mnenje o tem, kaj je uršulinski duh, izražen v vrednotah.

Zakaj so imele besede osrednjih predavateljev tak tektonski učinek? Južna Afrika je šele nekaj več kot dve desetletji po padcu apartheida. Rasizem je pustil svoj žig globoko v ljudeh obeh ras. Obisk bivšega zapora, spremenjenega v muzej, nam je dal slutiti, kakšen pekel razčlovečenja je moral pretrpeti temnopolti človek skozi stoletja. »Ni miru, če ni pravičnosti,« je bil jasen škof Kevin Dowling. »Ni pravičnosti, če ni resnice; ni resnice,

če žrtvam ni vrnjeno dostojanstvo; ni dostojanstva, če storilec nasilnega dejanja ni onemogočen.« Zastraženi hotel nas je osvestil, kako krhka je fasada moderne demokratične dežele. Razkošne vile in revna predmestja so razkrivala boleč razkorak med bogatimi in revnimi. »Stvar politične odločitve,« je pribil prof. Adam Habib, »revščina ni problem, problem je neenakost. Ko tisti na vrhu odločijo, da se bo razlika s tistimi spodaj zmanjšala, se bo v resnici zmanjšala.«

In uršulinske vrednote? Služenje, solidarnost, sočutje: SERVIAM, vrednota, ki je prav gotovo na vrhu lestvice uršulinskih učenk in učencev povsod po svetu. Izgleda, da se štiristoletno obdobje aktivne navzočnosti sester uršulink zaključuje. Laiki/nje nas sprašujejo po interpretativnem ključu, s katerim bi lahko aktivirali Angelino karizmo v prihodnosti. Nevesta – mati ni ključ, ki bi bil domač laikom. Je čas, da nam Angela odstrane laiški element matron v Družbi? In pomaga laikom živeti pristno duhovnost sredi sekulariziranega sveta?

s. Andreja Godnič

Veselimo se, Gospod je blizu

S Helena Eržen je v nedeljo, 23. julija, izpovedala več-
ne zaobljube. Tisti, ki smo bili zraven, smo jih doži-
veli kot Božji dotik, močan trenutek vere in kot dokaz,
da Bog s svojo ljubeznijo osvaja tudi danes. Kako pa je
zaobljube doživela s. Helena?

***S. Helena, če bi morala nedeljo opisati s tremi
besedami, katere bi to bile?***

Bog, občestvo, veselje. Če pa lahko še četrto besedo
– zdi se mi, da res ne sme manjkati – je to še hvaležnost.

***Od staršev si prejela blagoslov ... Kako si na ta dan
doživela svojo družino?***

Ta blagoslov mi veliko pomeni. Še posebej očetov,
ki sem ga že več let težko pričakovala. Daje mi občutek
potrditve, kot da šele sedaj res lahko polno zadiham in
grem v miru in zaupanju v življenje. Družini sem globoko
hvaležna za vse, kar sem od njih prejela in še prejeman.
Vsak dan bolj vidim, kako radi se imamo in smo drug
drugemu dragoceni. Posebno doživetje mi je bilo tudi to,
da sem enkrat v življenju skupaj s svojo družino stala na
odru, ker sicer nismo takšni, da bi nas mikrofoni, odri

in izpostavljanje privlačili. To se je zgodilo zaradi Božjih
del, ki jih je storil v naši družini.

***Zakaj se ti zdi pomembno, da smo praznovali skupaj,
da se nas je zbralo ogromno?***

Zdi se mi, da smo lepoto praznovanja lahko ustvarili
samo skupaj. Vsak je prispeval k temu. Pomembno se mi
zdi tudi zato, ker pri takšnih praznovanjih ni v ospred-
ju posameznik, ampak Bog, Njegova ljubezen utrjuje in
pogloblja vezi med nami. Bog gradi občestvo in nam ga
podarja. Poleg tega pa je super, da je bilo lahko toliko
ljudi priča, da je Gospod res blizu in smo se tega skupaj
veselili. Mislim, da je bil to velik dar za vse.

***Cela slovesnost se je prevajala v slovenski znakovni
jezik. Zelo pozorno in tudi ganljivo!***

Zelo sem bila vesela, da je prišlo toliko gluhih in nag-
lušnih, s katerimi smo povezani. G. Edi Strouhal je op-
ravljal veliko in zahtevno delo, da je celotno slovesnost
tolmačil v slovenski znakovni jezik. Tako so tudi oni lah-
ko bolj doživeli ta »veliki« dan. Omogočili smo jim tisto
osnovno – kar smo mi slišali, so oni videli. Ne obstaja

Nekaj o noviciatu so nam podelile novinke, ki so 15. oktobra 2017 izpovedale prve zaobljube.

samo svet besed in glasu, ampak tudi enakovreden svet tišine in kretenj.

Če bi ti Bog rekel, da si lahko na dan večnih zaobljub nekaj zaželiš, za kaj bi ga prosila?

Saj sem ga, in sicer, da bo vsak, ki me bo srečal, deležen vsaj nekaj Božje ljubezni po meni.

Česa od tega dne ne želiš nikoli pozabiti?

Tega, da je Gospod blizu v vsem, kar živim, delam in doživljam v sebi in navzven.

Pogovarjala se je: s. Jana Rovtar

Kaj je zate pomembno v noviciatu?

Noviciat je zame čas, ko sem našla mojo identiteto kot uršulinka, ženska in človek v odnosu do Boga in drugih. Je prostor za osebno rast. Pomembni so odprtost, svoboda, določena ločenost od sveta in program. Vzgojiteljica pomaga uvajati v ta način življenja. Zame je bila pomembna odprtost v tem odnosu in tudi za vse nove stvari, navade, dolžnosti, odkritosrčnost, čistost namenov in pogum za soočanje z izzivi in težavami. Potrebno je najti pomen tega, kar živimo. Zelo pomemben je odnos z Jezusom. Pri poglobitvi tega odnosa so mi pomagali tišina, manj stikov z domačimi in prijatelji. Učimo se reflektirati, povezovati stvari, ki se nam zgodijo z iskanjem Božje volje. Tako vse postaja duhovno in prinaša sadove. Rada bi še dodala, kako pomembno je tudi konkretno delo (kot npr. vrt ali živali), saj nam pomaga k večji odgovornosti in spoštovanju dela.

s. Justina

Kaj si se naučila v noviciatu?

Noviciat je zame čas milosti in v mnogih pogledih tudi šola življenja. Predvsem sem se naučila pozornosti za prepoznavanje Božje navzočnosti v vsakdanjem življenju, v majhnih in velikih dogodkih. Najbolj dragocen dar je bila zame tišina. Bila je zemlja, na kateri so rasli molitev, misli, besede in dejanja. Pomagala mi je najti korenine moje vere in poklica

ter identitete ljubljene Božjega otroka. V skupnosti sem se naučila, da nihče ni popoln in da potrebujemo druga drugo. Bila je dobra priložnost, da sem se učila pogovarjati in se soočati s konflikti in ne bežati od njih.

Veliko časa sem preživela v vrtu in odprle so se mi oči za lepoto okoli mene. Opazovala sem rast semen, kar mi je pomagalo, da sem postala bolj potrpežljiva pri čakanju na sadove – ne le materialne. Začela sem bolj ceniti stvarstvo, kar me je vodilo h konkretnim projektom, povezanimi s preprostim načinom življenja in odgovornostjo za to, kar mi je dano. Spoznavam, kako pomembno je to v današnjem svetu, ki je ranjen od potrošništva in "kulturo odmetavanja". To je le nekaj stvari, ki sem se jih naučila in za katere sem iz vsega srca hvaležna.

S. Ania

Kako vidiš prihodnost naše ustanove?

Svet živi v času velikih sprememb in izzivov, prav tako kot je bil čas sv. Angele Merici. S pogledom nanjo, ki je živela v preprostosti vsakdana in bila priča Kristusa, in s tem prinesla v svet novost, vidim pot tudi za našo ustanovo. Nadaljevati, kar je začela naša Mati: poglobiti našo identiteto Kristusovih nevest z zvesto molitvijo in zakramentalnim življenjem, biti pozorne na odnose in ceniti dar skupnosti in sestrstva, gledati na življenje z očmi Kristusa in delati za mir v razdvojenem svetu.

Vidim bogastvo naše mednarodnosti in bila bi vesela, če bi na konkreten način pomagale

provincam, ki nimajo poklicev (iti tja, živeti tam, prinesiti novo upanje ... ne le počasi jih zapirati), da bi imele več skupne formacije, bi nas ne bilo strah spremeniti apostolata, ki ni več živ (spremeniti šole v drugačen tip šole ali čisto spremeniti apostolate glede na potrebe), iti bolj med ljudi, ki so morda bolj pozabljeni, neopazni (male vasi, siromašni predeli) in biti z njimi kot skupnost. Mislim, da več preprostosti, ki jo je živela Angela, lahko pomaga tudi nam poglobiti korenine in prinesiti svežino v naše skupnosti in ljudem ob nas. **s. Damjana**

Katera izkušnja je bila zate pomembna v noviciatu?

Najbolj močna izkušnja, za katero sem hvaležna, je mednarodnost. Doživela sem jo na dva načina: v skupnosti noviciata in v generalatu.

V generalatu so razna srečanja: za mlajše sestre, RVS, razne komisije, probacija itd., kar nam omogoča srečati sestre z vseh kontinentov in raznih dežel. Pomembna izkušnja je tudi živeti v isti hiši kot vrhovna mati in svetovalke. Preden sem prišla v noviciat, sem jih poznala samo po slikah in novicah, ki smo jih prejemale

v provinco, in so bile zame
daleč in nepoznane. Žive-
ti v isti hiši pa nam daje
možnost biti skupaj, npr.
pri obedih ob nedeljah ali
praznikih. Tako sem lahko
odkrila, da je Mati Cecili-
ja res kakor prava mama:
prijazna, odprta, nasmeja-
na in svetovalke so "nor-
malne" sestre, s katerimi
se lahko pogovarjamo, ša-
limo in sprašujemo mnogo
stvari. Zaradi te izkušnje
so mi sedaj blizu in sem
jim hvaležna za njihovo
služenje naši ustanovi.

Mednarodnost sem iz-
kušala tudi v noviciaški
skupnosti. Velikokrat smo
si pripovedovale o naših
navadah, tradicijah, de-
želah in zgodovini. Prav
zaradi tega sem mnogo-
krat odkrila, ne le da smo
si različne, ampak koliko
nam je skupno. Da sem
živela z desetimi sestrami
iz šestih držav, mi je po-
magalo k večji odprtosti in
dan za dnem smo gradile
našo skupnost okoli Jezu-
sa. On nas je zbral in zdru-
žil. Vsako od nas je vabil,
da smo šle iz sebe in bile
skupaj zanj. Res sem vese-
la, da sem bila članica te
skupnosti. **s. Rita**

Zbrala: s. Anka Kogelnik

**Evropske junioristke smo
se od 16. do 23. julija 2017
zbrale v Sloveniji, da bi
teden preživele skupaj, se
bolje spoznale in z upanjem
gledale v prihodnost.
Srečanja smo se udeležile
sestre iz Poljske, Slovaške,
Češke, Avstrije, Hrvaške in
Slovenije.**

Poleg medsebojnih predstavitev, smo imele
tudi dan duhovne obnove, izkustvo služe-
nja (Serviam) po naših skupnostih in čas za
veselje na morju. Teden smo zaključile prav
na praznik večnih zaobljub s. Helene Eržen, ki
smo se ji pridružile v hvalnici Gospodu.

»Evropsko srečanje juvenistk sem doživela
kot še en dar mednarodnega srečanja, ki sem
ga ravno še ujela kot juvenistka, en teden pred
večnimi zaobljubami.

Odlično nam je uspela predstavitev naše
slovenske province in države, zelo lepo smo se
pripravile, se dopolnjevale in sodelovale kot
eno, kar je naredilo vtis tudi na druge, v meni
pa prebudilo ponos na slovenske juvenistke.

Kot najlepši večer se mi je zapisal piknik ve-
čer. Kot »najmočnejši« dan pa serviam dan, ko
smo po skupinah odšle na služenje. V Izoli smo
obiskale ostarele v Domu, kjer me je najbolj
presenetilo, da nas je v dvorani pričakalo kar
okrog 60 oskrbovancev in smo bili drug dru-
gemu v veselje.

Od celotnega tedenskega programa mi
v najlepšem in nepozabnem spominu osta-
ja zadnji dan tega srečanja, ker je bil to dan

mojih večnih zaobljub, ki so bile tako še bolj mednarodno obogatene.«
s. Helena

»Evropsko srečanje mi je zbudilo lepe spomine na mednarodni noviciat, ki sem ga eno leto doživela v Rimu. Zastonjsko je nadaljevati življenje skupaj, s sestrami, ki sem jih v življenju že srečala, z njimi živela, v njihovih in mojih raznih obdobjih. Hvaležna sem naši širši uršulinski skupnosti, ki nam, mladim, omogoča, da se enkrat letno srečamo, pletemo vezi in se krepimo za zvest, pritrديلen odgovor Gospodu.

Vmesen čas, ko nismo skupaj (večina leta, vsakdanjik), nas, vsako osebno, oblikuje, da lahko na skupnem damo od sebe tisto najlepše, kar premoremo. Skrivnost posvečenega življenja je zame ravno v tej nevidni, pa doživetni vezi, ki nas drži, da rastemo skupaj v tem času in skupni ustanovi, Rimski uniji. Da jo gradimo in smo, s svojo mladostjo in vedrino upanje za naš red.«
s. Andreja

»Komaj sem čakala, da se bo zgodilo to srečanje. Sem se že veselila dolgo časa pred tem, da se bomo srečale vse juvenistke z voditeljicama iz Evrope. Večino sem že dobro poznala iz rimskega noviciata. Zelo mi je bilo všeč, da smo imele pester program. Tako smo bile lahko na različne načine skupaj: predstavitve držav, romanje, igranje, piknik, duhovne

obnove, serviam ... in se zelo lep prosti čas na morju.

Že zdaj se veselim naslednjega srečanja. Časa, ko bomo spet na preprost način podelile med seboj življenje. HVALA!«
s. Grete

»Ko pomislim na ta teden, mi izstopi mednarodni duh, duh sv. Angele, povezanost in sproščenost med nami, serviam dan, piknik, Brezje, skupnost, Strunjan, pogovori. V srcu mi ostaja hvaležnost.«
s. Maja

»Tako domače se počutim, ko je kakršno koli mednarodno srečanje. To je dar uršulink zame, zato sem vesela vsake sestre, ker mi pogloblja ljubezen do Rimske unije in pripadnost Kristusu. Meje odpadajo, brišejo so razlike, ker je nekaj več, kar nas povezuje, združuje in nas napolnjuje. Tudi tokrat ni bilo nič drugače. Občutek globinske povezanosti in je prostor za globlje in več. In na drugi strani, bil je čas za preprost klepet, igranje, petje, plavanje, deljenje življenja, serviam. In to je dragocen dar. In vse se je zlilo v praznik večnih zaobljub, ki nas pelje k Bistvu. Insieme.«
s. Urša

Zbrala: s. Tatjana Car

s. Marija Beatrix Müller

+ 25. februar 2017,

v 83. letu življenja in 55. letu redovnih zaobljub

Rojena v Karavukovu (Vojvodina/Srbija) je do 2. svetovne vojne živela srečno otroštvo. Med vojno so bili ljudje pregnani iz svoje domovine. Bežali so preko Nemčije v Avstrijo. Tam se je družina zopet zbrala in ostala na Dunaju. Sr. Beatrix je obiskovala osnovno šolo in uršulinsko učiteljsko ter po praksi tam tudi vstopila.

Po redovni formaciji je dokončala študij teologije, čemur je sledilo poučevanje na Dunaju kot tudi v Salzburgu, kjer je delala tudi kot vzgojiteljica v internatu. V ustanovi ji je bila zaupana služba predstojnice in magistre novink. S svojim umetniškim darom je z izdelovanjem ikeban in z drugimi spretnostmi, s katerimi je krasila samostansko kapelo, razveselila številne molivce.

*„Gospod ti je obljubil,
da te bo spremljal,
obljubil je, da te bo poklical po tvojem imenu,
ker si njegova,
podal ti bo roko, ker je On tvoj tolažnik,
podaril ti bo večni mir,
ker On je začetek in konec.“*

s. Ivana Repnik

+18. marca 2017,

v 86. letu življenja in 59. letu redovnih zaobljub

Rodila se je v Glinjah, župnija Cerklje na Gorenjskem, kot peti otrok, očetu Francu in mami Katarini Repnik. Krščena je bila 22. novembra, na dan sv. Cecilije, po kateri je dobila ime. V družini so bili globoko verni. Februarja 1955 je močno začutila, da jo Gospod kliče in ta klic je ni več zapustil. Vstopila je v samostan, k uršulinkam. S. Ivano je redovna pot vodila v Varaždin. Po zaobljubah se je vrnila v Škofjo Loko, nato pa s sestrami živela pri Svetem Duhu, kamor so se preselile leta 1961 in kjer je veliko pomagala pri kmečkih opravilih, na polju in v hlevu. Rada je delala na vrtu, v sobi gojila rože in v zadnjih letih svojega življenja preživela s kvačko v rokah. Z veseljem je pričakovala vsakoletno romanje bolnikov in invalidov na Brezje.

Po zadnji težji bolezni, ki jo je sprožila gripa januarja 2017, je njeno že oslABLJENO srce vedno bolj pešalo.

18. marca 2017 jo je sv. Jožef pospremil na zadnje potovanje, v naročje nebeškega Ženina, po katerem je vse življenje hrepenela. Leta 2005, ko je bila še v Mekinjah, je napisala: »Tudi vam, drage sestre, se priporočam v vaše svete molitve, ko se preselim v večnost ... Vse lepo pozdravljam in vse prosim, da mi odpustite, kakor tudi jaz vam vsem odpuščam in vas tudi po smrti prosim za molitev, da ne bom pozabljena.«

s. Rosemarie Grill

+29. junij 2017,

v 92. letu življenja in 45. letu redovnih zaobljub

Življenje naše drage sestre Rosemarie je bilo zaznamovano z različnimi preizkušnjami. Zaradi bolezni je morala trikrat zapustiti neko redovno ustanovo, dokler nazadnje ni prepoznala, da je zanjo Božja volja, da vstopi k uršulinkam. Kljub boleznim in trpljenju je ohranila humor in bila Bogu hvaležna za vse, kar jo je zadelo. Izšolala se je za učiteljico. Z navdušenjem se je posvečala pripravi bogoslužja, dokler ji je sluh dopuščal.

Pogosto je morala v bolnico na različna zdravljenja. Tudi to je pogumno prenašala. Razmeroma hitro so jo moči tako zapustile, da je bila vezana na invalidski voziček. S tem se je začel zanjo čas poln trpljenja, ki ga je darovala Jezusu.

*Vstajenje je naša vera,
ponovno srečanje naše upanje,
spomin v molitvi naša ljubezen.
(Sv. Avguštin)*

s. Stephana Hrotkó

+10. avgust 2017,

v 96. letu življenja in 76. letu redovnih zaobljub

Njena velika želja, da postane redovnica, jo je že zelo zgodaj peljala v tujino. Tako je že septembra 1936 začela postulat na Dunaju. Svojima obema jezikoma, madžarskemu in slovaškemu, je zdaj dodala še nemščino, kasneje se je pridružilo tudi znanje francoščine. Njeno potujoče življenje se je nadaljevalo: vse skupnosti, Dunaj, Celovec, Salzburg, Linz in Leoben, so bili kraji njene služnje.

S. Stephana je voljno sprejemala spremembe in bila povsod na razpolago. Tako je bila samostanska kuharica, delala je pri otrocih v internatu, bila pristojna za bolne, izobrazila se je za negovalko starejših, do konca je skrbela za „svojo madžarsko skupnost v Salzburgu“.

Njena odprta, prisrčna in karizmatična narava ji je omogočila, da je zelo hitro sklenila prijateljstva, ki so dolgo trajala. Toda njeno srce je pripadalo samo njemu – „edinemu zakladu“ Jezusu.

*„Moj najljubši Jezus, ti veš vse,
ti veš, da te ljubim!“*

Pripravila s. Andreja Perc

Sr. Veronika Sommerbauer, praznovala 65 let redovnih zaobljub

Sestre, ki so praznovale z njo, so strnile o njej takole: »Srečna v molitvi, radostna v zvestobi, zavzeta za blagor duš. Skozi pogovore in srečanja išče poti do človeka.«

Na tri zastavljene iztočnice nam je v materinščini zapisala takole:

Moja hvaležnost Bogu za dar poklica in moj odgovor:
Mein Bemühen um ein gottgeweihtes Leben ist meine Antwort auf die Berufung.

Božja beseda, ki spremlja mojo zvestobo:
„Jesus rief zu sich die er wollte und er bestimmte, dass sie immer bei IHM seien und dass er sie aussende, um zu predigen.“ (Mk. 3,13-14) (seine Botschaft zu verkünden: Ich bin gekommen, damit sie das Leben haben und es im Überfluß (in Fülle) haben. (Joh. 10,10))

Kaj bi napisali bralcu ob tej vaši izkušnji jubileja ...
Dass ich über meine Berufung sehr dankbar bin und jeden Tag meiner 65 Jahre des gottgeweihten Lebens dafür dankbar bin und weiter danken werde.

Ob vsakem srečanju z njo se veselimo njene iskrivosti.

s. Filipina Mikek, praznovala zlati jubilej, 50 let redovnih zaobljub

S Filipina deli z nami:
Po milosti Božji pa sem, kar sem! Bog je usmiljen in zvest, potrpežljiv in zelo milosrčen.

V veliki hvaležnosti in čudenju sem (smo) skromno praznovala 50 let redovnega življenja. Bog je neskončno usmiljen in potrpežljiv – čaka in pušča človeku čas in odločanje. On je moj Stvarnik in Gospod, je tudi On, ki pomaga izvrševati določila – zapovedi, daje milost, da sem tudi jaz zvesta.

On je neskončno dobrotljiv, usmiljen, potrpežljiv in zvest. Zato le: »Po milosti Božji sem, kar sem!«

Mladim ljudem, ki iščejo svoj poklic, bi rekla, naj z resničnim zaupanjem vztrajno molijo za razsvetljenje in pogumno sprejmejo Njegov klic, ker bodo srečni le tam, kamor jih On kliče. Bog je neskončno zvest!

Jaz sem večkrat molila devetdnevnice za pravo spoznanje in sem končno bila deležna jasnega spoznanja. Bog je neskončno usmiljen in vas bo blagoslovil!

s. Marija Jasna Kogoj, praznovala zlati jubilej, 50 let redovnih zaobljub

Gospod me je poklical, izbral, posvetil ...

Skrivnost poklicanosti in izvolitve me navdaja z neizmernim čudenjem in hvaležnostjo za ta popolnoma zastonski Božji dar. Kolikokrat se prebudi v srcu vprašanje, kako da je Gospod poklical in izbral prav mene, nekatere osebe, ki sem jih poznala in vedela za njihovo željo po redovnem življenju, pa je pustil v svetu.

Da je Jezus tako ravnal že od začetka, spoznamo iz poročila evangelista Luke, ki nam je v 6. poglavju opisal okoliščine Jezusove prve izvolitve. Potem ko je vso noč prečul v molitvi, je ob jutranjem svitu poklical učence in jih izbral dvanajst. Vsi so ga imeli radi in so hodili za njim, posebej pa je poklical le nekatere. Zakaj? Evangelist

Marko pove, da je »poklical k sebi, katere je sam hotel ..., da bi bili pri njem in bi jih pošiljal« (Mr 3,13–14).

Popolna podaritev življenja Bogu je odgovor na Božji dar v Jezusu Kristusu. Bog je namreč svet *tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina*, da bi vsi imeli večno življenje (prim. Jn 3, 16). Izkušnja zastonske Božje ljubezni je tako silna, da oseba čuti, kako mora tudi ona na klic odgovoriti z brezpogojno podaritvijo svojega življenja s tem, da vse, sedanost in prihodnost, izroči v Božje roke.

Jezus je nekoč na zgledu uboge vdove, ki je vrgla v tempeljsko zakladnico vse, kar je imela (prim. Lk 21,1–4), apostolom pokazal, kaj dejansko zahteva ta izvolitev: dati vse, svoje življenje popolnoma izročiti Bogu. Poudarek je

na vse; ne le višek, ne le tisto, kar bi še lahko pogrešali, čemur bi se lahko odpovedali, ampak vse. Gre za popolno darovanje, brez zadržanja te ali one malenkosti. Žena, ki spominja še na neko drugo ženo iz evangelija, Marijo iz Betanije, ki je strla dragoceno alabastrno posodico in zlila vse, radikalno dala vse. Kakšna vera v Boga, kakšno zaupanje vanj, kakšna ljubezen, ki jo zmore samo tisti, ki je do dna svojega bitja izkusil, da je vse, kar ima, Božji dar in ta dar z vso hvaležnostjo in radostjo srca ponovno izroča Bogu! O tej izročitvi govori tudi sv. Angela v svoji molitvi, ki jo sklene z besedami: »Vse polagam v dar k nogam tvojega Božjega veličastva. Prosim te, da to milostno sprejmeš, čeprav tega nisem vredna.« Leto priprave na zlati jubilej je bilo zato zame obarvano predvsem iz izrazi hvaležnosti Bogu za dar poklica v posvečeno življenje, pa tudi ljudem, ki so mi pomagali na tej poti.

Kristus me je vzljubil in zame dal sebe samega. Ta močna izkušnja, da ga Kristus ljubi in da je prav zanj dal samega sebe, je apostola Pavla tako pretresla, da je bilo potem vse njegovo življenje prežeto s to zavestjo: *Ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus. Vse, kar je bilo zame dobiček, imam za izgubo zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa. Vnema me Kristusova ljubezen, je govoril, in zato ga moram oznanjati.* Nekaj tega ognja tudi sama doživljam, zato je zame oznanjevanje v vseh oblikah, ki se mi ponujajo, vedno bilo in je tudi sedaj resnično notranja nuja srca.

V redovnem življenju imata izredno moč evharistija in Božja beseda. V Svetem pismu me posebno nagovarjajo vsi izrazi sprejemanja Očetove volje. Od Marijinega *Zgodi se ...* in Jezusovega vodila od učlovečenja (*Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo ...*) pa vse do smrti (*Oče, zgodi se tvoja volja ...*) je tudi zame v središču beseda, ki povzema vse: *Da, Oče! Slavim te, Oče.* To pomeni sprejemati in izpolnjevati Božjo voljo v vseh okoliščinah vsakdanjega življenja in s tem slaviti, poveličevati Boga. Želim si, da bi tako kot Jezus ob izteku zemeljskih dni mogla reči: »Oče, poveličala sem te na zemlji, dokončala

delo, ki si mi ga dal ...« In da bi mogla zaslišati Jezusove besede Očetu: »Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz« (prim. Jan 17).

Moja Zavetnica in Mati, ki mi je na vseh življenjskih poteh pomagala, me vodila in usmerjala k Jezusu in po njem k Očetu v Svetem Duhu, je bila Marija, po kateri so me pri sv. krstu poimenovali starši. Pripeljala me je v redovno družino, katere ustanoviteljica sv. Angela članic ne neha usmerjati prav tja – k edinemu zakladu Jezusu Kristusu in po njem v naročje Svete Trojice. Z neizmerno hvaležnostjo za dar poklicanosti neštetokrat ponavljam psalmistove besede: »O Bog, kako dragocena je tvoja dobrota! Nasičuješ me z dobrotami tvoje hiše, s potokom svojih radosti me napajaš. V tebi je vir življenja in v tvoji luči mi vse postaja svetlo« (prim. Ps 36).

s. Polona Švigelj, **praznovala srebrni jubilej, 25 let redovnih zaobljub**

Ob srebrnem jubileju posvečenega življenja me najprej navdajajo velika hvaležnost, veselje in čudenje. Naj tukaj podčrtam besedo čudenje. Rekla bom kakor Senegalci: Bog je Velik, Bog je Dober. Na poti svoje lastne zgodovine življenja mi jasno izstopi skrb in delo Boga nad mano in gotovo nad vsakim izmed nas, če le hočemo to videti in priznati.

Ja, Gospod, sem delo Tvojih rok in v Tebi se gibljem in sem. Le v Tebi in po Tebi lahko postajam nova stvaritev in tega se vedno bolj in bolj veselim. Seveda ne želim in ne morem reči, da je bila moja pot za Gospodom in z Njim brez preizkušenj in dvomov. A ko se oziram danes na prehojeno pot, se je moje resnično in najgloblje prijateljstvo z Gospodom rojevalo prav preko njih in po njih. Zato mi praznovati petindvajset let redovnih zaobljub pomeni: **Slaviti Boga in Ženina za vsak trenutek življenja in v Njegovi moči deliti življenje naprej ...**

Sestra Snežna Večko je o tem dnevu zapisala:

Sestra Polona se je posvetila Gospodu z zaobljubami 23. avgusta pred petindvajsetimi leti. V nedeljo, 27. avgusta, je obhajala slovesnost srebrnega jubileja v domači župniji v Dolnjem Logatcu. Iz te župnije izhajajo številni redovni poklici. Poleg nje je v uršulinski skupnosti tudi s. Judita Mihelčič.

S. Polona izhaja iz globoko verne družine s šestimi otroki. Od otroških let je bila navajena marljivo delati. Nazadnje je bila pastoralna sodelavka v župniji. Gospod jo je vabil k uršulinkam. Vstopila je in danes polna hvaležnosti gleda na prehojeno pot petindvajsetih let. Svoje poslanstvo je vršila v številnih skupnostih. Pri obnovi zaobljub se je še posebej zahvalila za devet let misijonskega dela v Senegalju. Okus afriškega misijona so pričarali pevci, ki so nekaj stalnih mašnih delov zapeli v malgaškem jeziku.

Cerkev je bila za praznovanje slovesno okrašena. Napolnili so jo verniki, posebej sorodniki, pa tudi skoraj vse slovenske uršulinke. Somaševanje je vodil p. Janez Poljanšek DJ, pri katerem se je s. Polona udeleževala programa duhovnega spremljanja v Ignacijevem domu duhovnih vaj. Pater se je naslonil na Božjo besedo, ki jo je izbrala, evangelij pa je bil od dneva (Iz 52,13-15; 2 Kor 5,14-21; Mt 16,13-20). V evangeliju Jezus sprašuje učence: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« In Peter odgovori: »Ti si Kristus, Sin živega Boga.« Jezus je pohvalil Petra. A na koncu odlomka je učencem naročil, naj nikomur ne povedo, da je on Kristus, Mesija. Čemu to naročilo? Po dnevih Jezusove slave, ki je padla tudi na učence, je začel govoriti o svojem trpljenju, o križanju ... Kaj bodo učenci odgovorili takrat? Jezusovo vprašanje je pomembno prav v preizkušnji. Tudi za s. Polono. Ali je v najtežjih trenutkih še njen Ženin, ki mu pripada? Danes bo obnovila svoje zaobljube, torej je njen odgovor pritrdilen, a že bolj zrel, preizkušen. Najgloblji razlog za njeno obnovo zaobljub lahko vidimo v odlomku iz Drugega pisma apostola Pavla Korinčanom, iz katerega je tudi njeno geslo: **»Če je kdo v Kristusu, je nova stvaritev.«** Kakšno ime je dobila kot nova stvaritev? Morda ga najdemo v Visoki pesmi: »Moja draga, moja sestra, nevesta, golobica moja, moja krasotica, privlačna,

ljubezen v radostih ...« Tako imenuje svojo ljubljeno božanski Ženin. Dobila je pa tudi novo službo, novo poslanstvo: službo sprave, h kateri vabi druge.

S. Polona je v globoki hvaležnosti obnovila svoje zaobljube. Praznovati petindvajset let redovnih zaobljub je slaviti Boga za vsak trenutek življenja, ki je posvečeno njemu. Kot se zakonci pri svojih jubilejih zahvaljujejo za leta zvestobe v zakonski ljubezni z vsemi radostmi in preizkušnjami, se redovnica zahvaljuje, da je v zvestobi Gospodu darovala na pogled pomembne in nepomembne dogodke vsakdanjega življenja. Zaobljube so pričevanje, da Bogu pripada sleherni trenutek našega življenja. So velik dar Cerkvi, saj Bogu posvečeni spominjajo sodobnike na Božje prvenstvo. S. Polona se je lahko zahvalila za življenje pričevanja, v katerem je v ljubeči pokorščini vršila številne dejavnosti zvesto in z njenim značilnim navdušenjem.

Po praznovanju in druženju ter pogostitvi smo se v hvaležnosti poslovili od kraja, ki je dal Cerkvi številne poklice: Srebrni jubilej je vse, ki so se ga udeležili, spominjal na prvo mesto, ki ga ima Bog v človekovem življenju. To pa je velikega pomena in želimo si še takšnih priložnosti. Hkrati pa prosimo za nove duhovne poklice, da bi Cerkev vedno imela pričevalce te pomembne resničnosti. Gotovo Bog tudi danes kliče številne na pot posvečenja. Molimo, da bi se mu odzvali.

Pripravila s. Andreja Perc

Iz knjige

s. Marija Jasna Kogoj, Sv. Angela Merici – vedno živa med nami, Ljubljana 2017, str. 62–71.

Neveste Božjega Sina

Jedro mericijanske karizme je zaročniški odnos med Jezusom Kristusom in Angelo ter med njim in njenimi hčerami. Vse Angelino delo je sad tega odnosa ljubezni s Kristusom. Zaročništvo označuje naravo Družbe sv. Uršule in je tudi temeljni vidik njenega Pravila ter identiteta Angelinih hčera.

V svojih spisih Angela imenuje Kristusa »Ljubitelj« (Amatore), naš »skupni Ljubitelj« (Zadnji nasvet in Zadnje volilo). Ne imenuje ga »Ljubljeni«; ta beseda bi poudarjala Angelino ljubezen do Jezusa. Angela pa je z besedo »Ljubitelj«, se pravi 'tisti, ki ljubi', poudarila Jezusovo ljubezen do nje. Ta ljubezen Božjega Sina do človeka je drugačna od odnosa ljubezni v Sveti Trojici, ljubezni do Očeta in Svetega Duha. Sveto pismo jo primerja z ljubeznijo moža do žene, s simbolom zaveze. To izrazoslovje, tak način govornice najdemo že v Svetem pismu Stare zaveze, kjer je živo navzoča tema zaveze kot poroke med Bogom in izraelskim ljudstvom. Bog se v svoji veličastni in povsem zastonjski ljubezni sklanja k ženi, ki pooseblja Božje ljudstvo, in od nje v odgovor pričakuje samo ljubezen. Zato odpad ljudstva od Boga preroki imenujejo prešuštvo. Toda Bog ostaja vedno zvest. Ta tako značilna besedila najdemo posebno pri prerokih Izaiju, Jeremiju, Ezekielu, Ozeju, pa tudi v Novi zavezi, v evangelijih, v Pavlovih spisih in v knjigi Razodetja, kjer je Jezus večkrat imenovan kot Ženin.

O tej ljubezni je spregovoril papež Benedikt XVI. v postnem pismu za leto 2007, kjer pravi: »Bog ljubi tudi z močjo erosa. V Stari zavezi Stvarnik vesolja svojemu izvoljenemu ljudstvu izkazuje posebno ljubezen, ki

presega vsak človeški nagib. Prerok Ozej izraža Božje hrepenenje z drznimi podobami, kot na primer z ljubeznijo moža do prešuštnice (prim. Oz 3,1–3). Ko Ezekiel opisuje odnos Boga do izraelskega ljudstva, se svojega strastnega in čustev polnega jezika ne sramuje (prim. Ezk 16,1–22). Tovrstna biblična besedila kažejo, da je eros del Božjega srca. Kakor ženin od svoje neveste tudi vsemogočni Bog pričakuje pritrdilni odgovor svojih ustvarjenih bitij.«

Izrazi, kot »Ženin Jezus Kristus«, »nevesta Božjega Sina«, ki jih uporablja Angela, so torej popolnoma sveto-pisemski. V Uvodni besedi najdemo ključ za razumevanje celotnega Pravila, ki ga je dala svojim hčeram. Gre za besede: »... izbrane ste za prave in nedotaknjene neveste Božjega Sina ...« Temu sledi prošnja: »... da skušate najprej prepoznati, kaj pomeni taka izbira in kakšno novo in osupljivo dostojanstvo je to, ... da smo poklicane k tako slavnemu življenju, da smo neveste Božjega Sina ...« Iz te časti pa izvirajo dolžnosti, ki uravnavajo način življenja in delovanja tiste, ki je izvoljena, zato Angela spodbuja, naj »si na vso moč prizadevajo živeti, kot se pričakuje od pravih nevest Najvišjega«. V zvestobi Kristusu in v držanju Pravila »kot poti, po kateri morate hoditi in je bila načrtovana v vaše dobro«, bodo z lahkoto premagale vse ovire in bolečine ter bodo vnaprej okušale nebeško življenje. »Angeli večnega življenja bodo namreč z nami toliko, kolikor bomo deležne angelskega življenja.«

Vse Angelino delovanje, imenovano »apostolsko«, ni na socialni, družbeni ravni, ampak gre za primarno in izključno duhovno ali, bolje, mistično-duhovno delovanje.

Vse, kar je delala, je torej izhajalo iz zaročniške ljubezni do Kristusa.

Celotna zgodba Angeline zaročniške ljubezni je zaobjeta v Pravilu, ki se v Uvodni besedi začne s pojasnilom programa življenja: živeti kot »prave in nedotaknjene neveste Božjega Sina«, v zadnjem poglavju pa zaključiti s srečanjem brez konca (v večnosti) med devico Družbe ter »dobrim in blagim Ženinom Jezusom Kristusom«. To je srečanje, ki ga je mati Angela živela, iz njega pa je s svojo osebno izkušnjo zaročništva začrtala pot tudi svojim hčeram.

Iz tega, kar Angela priporoča svojim hčeram, lahko sklepamo, da se je njena zaročniška pot vzpenjala v treh stopnjah: 1. odkritje in vzajemnost (obojestranskost) ljubezni, 2. upodabljanje svojega življenja po Ljubljnem in 3. skupnost življenja z Ljubljnim.

ODKRITJE IN OBOJESTRANSKOST LJUBEZNI

Angela vztraja na dejstvu, ki velja za vsakega kristjana: Bog nas je prvi ljubil, on je prvi prevzel iniciativo. Bog jo je izbral, jo poklical, da bi bila nevesta, in jo določil za materinstvo. Angela to zatrjuje sama zase in za svoje hčere. Na tej obljudi sloni Družba sv. Uršule: Bog je izbral za svojega Sina nevesto in ji dal novo in čudovito dostojanstvo, da je tukaj na zemlji prava in nedotaknjena nevesta, nekoč pa kraljica v nebesih. Izvoljena žena lahko samo občuduje veličino daru, slavi Boga in se zahvaljuje ter si nato z vsemi močmi prizadeva za življenje po Pravilu. Izbira in navdih je bilo Božje delo, ravnanje, pridobitev kreposti pa je bil Angelin odgovor.

UPODABLJANJE PO ŽENINU

Upodobiti, oblikovati se po nekom pomeni, da imam pred seboj vzor, ga opazujem, gledam in si ga prizadevam posnemati z namenom, da bi mu postala podobna. Pa ne le to; postopoma začnem tudi misliti kot on, čutiti z njim in tako počasi vstopam v odnos ljubezni z njim, postajam z njim v vsem eno. Podobnost z Ženinom Kristusom si pridobimo najprej in predvsem z molitvijo. Zato Mati opominja svoje hčere, naj bodo skrbne za molitev, tako premišljevalno kot ustno, ki je spremljevalka posta.

S postom namreč mrtvimo poželenje in čute, z molitvijo pa prejemamo od Boga milost duhovnega življenja. Ker trajno potrebujemo Božjo pomoč, je treba vedno moliti z dušo in duhom (prim. 5. pogl. O molitvi).

Podčrtajmo predvsem tri Materina priporočila, vzeta iz evangelija, s katerimi naj bi posnemale Jezusa Kristusa.

Prvo priporočilo je, *naj se upodobimo po Jezusu Kristusu s pokoro*. Angela govori hčeram, naj rade sprejmejo nase telesni post kot nekaj potrebnega, kot sredstvo in pot do pravega duhovnega posta, s katerim se iztrebijo vse pregrehe in zmote duha. Post ni sam sebi namen, temveč ima pred seboj jasen cilj. Z njim pridobimo duhovne dobrine in se približamo Bogu. Spokorna drža nas bo privedla do popolne notranje svobode. Angela se v nasvetih, ki jih daje, nikoli ne naslanja nase, temveč pokaže na zgled »vseh svetih oseb, predvsem na življenje Jezusa Kristusa, ki je edina pot v nebesa« (prim. 4. pogl. O postu).

Angelo je do globin presunilo Kristusovo trpljenje. To se je zgodilo na Kalvariji in na kasnejših romanjih. Predvsem pa je Jezusovo odrešilno trpljenje doživljala vsak dan pri sv. maši, ki je bila središče njenega življenja. Svojim hčeram je naročala, naj bodo skromno in pobožno vsak dan vsaj pri eni maši, saj so v njej vse zasluge trpljenja našega Gospoda. Takrat bodo tudi one deležne teh zaslug, prejele bodo tolažbo in duhovno obhajilo. Takrat namreč ni bilo v navadi vsakdanje sv. obhajilo (prim. 6. pogl. O vsakdanji udeležbi pri maši).

Deležna Kristusovega trpljenja in podobnosti z njim v smrti, z notranjim pogledom, uprtim v veselje in praznovanje v nebesih (Peti nasvet) – tako je Angela živela svoje zaročništvo od otroških let naprej in se je s svojim spokornim življenjem pripravljala na podobnost s Kristusom v smrti ter s tem dosegla notranjo svobodo, ki so jo drugi zaman iskali.

Drugo Angelino priporočilo je *odpoved sebi po Kristusovem zgledu*, ki predpostavlja predvsem odpoved lastni volji, življenje v pokorščini, ki jo Angela v poglavju o pokorščini označuje kot »sveto«. Lastna volja je po njenih besedah »v nas kot temen pekel«. Nasprotno pa

je pokorščina »v človeku kot velika luč, v kateri postane vsako njegovo dejanje dobro«, kajti bolje je ubogati kot doprinašati žrtve po svoji volji. Zgled nam je Jezus, ki je zatrdil: » ... ne iščem svoje volje, ampak voljo tistega, ki me je poslal« (Jn 5,30). Tudi v Prvem nasvetu usmerja Angela pogled na pravi vzor: »Učite se od našega Gospoda, ki je bil v svojem življenju na zemlji svojemu večnemu Očetu pokoren do smrti.«

Tretje priporočilo pa je *upodobitev po Kristusu v svojem obnašanju*. Tudi tu nas Mati vabi: »Prisluhnite Jezusu Kristusu, ki pravi: *Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen*« (Tretje volilo). Podobna naročila najdemo še na drugih mestih v njenih spisih. S sv. Pavlom je lahko tudi Angela ponavljala: »Vse imam za izgubo

zaradi vzvišenosti spoznanja Jezusa Kristusa, mojega Gospoda, zaradi katerega sem vse zavrzel, da bi dosegel Kristusa ... da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter svoj delež pri njegovem trpljenju, tako da mu postajam podoben v njegovi smrti, če bi kako prišel do vstajenja od mrtvih« (Flp 3,8–11).

Ko prehodimo to pot, se končno povzpne do tiste stopnje, na kateri se uresniči popolno notranje združenje z Gospodom.

SKUPNOST ŽIVLJENJA Z LJUBLJENIM

Izredno pomembna značilnost mericijanskega stila te ljubezni je *zvestoba*, ki jo Mati imenuje tudi *vztrajnost*. O njej govori vse od Uvodne besede k Pravilu naprej: »... ni dovolj začeti, potrebno je tudi vztrajati ... Z vsemi svojimi močmi si prizadevajte ostati zveste stanu, v katerega vas kliče Bog ... Blagor tistim, katerim Bog vdihne v srce luč resnice in goreče hrepenenje po nebeški domovini in si potem tudi prizadevajo ohraniti v sebi ta glas resnice

...« Na vso moč naj si prizadevajo živeti, kot se pričakuje od pravih nevest Najvišjega, in naj se držijo tega Pravila kot poti, po kateri morajo hoditi in je bila začrtana v njihovo dobro (Uvodna beseda), vsega Pravila, do konca, pogumno. »Kako se morajo veseliti in praznovati, ... če bodo le ostale trdne in stanovitne v svojem sklepu« (Peti nasvet).

Druga značilnost je *skupnost interesov*. Kakor je pri zakoncih samo po sebi razumljivo, da delajo vse skupaj in v interesu družine, si želijo dobro, se vedno globlje spoznavajo ipd., tako je tudi v življenju tistih, ki so se posvetili Bogu.

Kristus je bil prvi, ki je privzel naše interese. Tako nas je ljubil, da je, čeprav je bil Božji Sin, privzel našo človeško naravo, da bi nam bil enak v vsem, da bi nas odrešil in nam podaril božje življenje. To je naredil za vso človeško družino, zato nas vabi, da tudi me sprejmemo to njegovo družino za svojo in mu pomagamo pri uresničevanju načrta odrešenja Božjih otrok, da njegovi interesi postanejo naši interesi. Učlovečenje in odrešenje sta ceni, ki ju je Kristus plačal iz ljubezni. Postal je eden izmed nas, ljubil nas je s človeškim srcem. Celotna

Kristusova odrešenjska skrivnost se obnavlja pri vsaki sv. maši, zato Angela priporoča hčeram vsakdanjo sv. mašo, saj so v njej vse zasluge trpljenja našega Gospoda, pri katerih imamo delež.

Poleg daru odrešenja prinaša Ženin svoji nevesti v dar še Svetega Duha, ki je »dar Boga Najvišjega, ljubezen, ogenj, živi vir, sveto maziljenje duše« (himna). Angela je v svojem življenju naredila širok prostor za Svetega Duha. Cozzano je o njej zapisal, da je vedno delovala pod njegovim vplivom. Pravi, da se je v moči vere na čudovit način tako zelo ponižala, da jo je mogel Božji Duh neprestano voditi, razsvetljevati in vnemati. Angela se je torej popolnoma izpraznila, da jo je lahko napolnil Sveti Duh, ki je postal njen vodnik, luč, moč. To nam potrjujeta vsaj dva odločilna dogodka v Angelinem življenju: videnje v Brudazzu in ustanovitev Družbe sv. Uršule. Ta dva dogodka sta očitni znamenji neposrednega Božjega posega, da se uresniči nekaj nepredvidljivega. Sta znamenji, da je Angela zaročniški dar sprejela in nanj odgovorila.

Ves ta proces – oblikovanje, združenje, duhovna rodovitnost – je Angela doživljala v občestvu z enim in troedinim Bogom. V to trinitarično življenje ne vstopamo samo z odrešenjem, ampak tudi z ljubezensko izbiro Očeta in Sina in Svetega Duha.

Angela je neposredno spoznala, da njena življenjska izbira Boga dopušča, da živi kot nevesta. Devištvo je pojmovala kot zaročništvo in zato zahteva, da njene hčere usmerijo vse svoje moči v to edino smer, ko jih vabi, naj imajo nedeljeno srce zato, da živijo izključno za Boga. Ta izključna ljubezen do Boga pa jih vodi k ljubezni do bratov. Jezus pravi: »Kakor je Oče mene ljubil, sem jaz ljubil vas« (Jn 15,9). In ljubil nas je tako, da je za nas dal življenje.

Živeti devištvo za Angelo torej pomeni na radikalen način živeti ljubezen do bližnjega (caritas), s svojim načinom življenja, ki se daruje za bližnjega, razglašati svetu, da se je srečala s Kristusom – Ženinom. Srečanje z njim je ljubezensko srečanje, ki postane neizčrpen vir miru, upanja, veselja in požrtvovalnega darovanja. Prejeta ljubezen postane ljubezen, ki se izroča naprej, ljubezen, ki se daje. Nevesta, ki ljubi in ve, da se ji ljubezen

vrača, je polna veselja in upanja, miroljubna, sposobna živeti v ljubezni in to ljubezen podarjati drugim.

Njen zaročniški odnos do Kristusa dobi svojo dopolnitev in izpopolnitev v materinstvu.

Pripravila: s. Marija Jasna Kogoj

Marija od Učlovečenja, žena, ki jo je treba še odkriti

Sveta Angela

Njeno ime sem prvič srečala na začetku moje redovne poti, ko smo sestre uršulinke vsako leto v devetdnevnicu pred praznikom Jezusovega Srca skupaj molile njeno apostolsko molitev: »Večni Oče, k tebi prihajam po Srcu mojega Jezusa, ki je moja pot, moja resnica, moje življenje ...«

Nekoliko bolje sem se z njo seznanila, ko jo je 22. junija 1980 sveti oče Janez Pavel II. proglasil za blaženo. V svoji homiliji je orisal njeno osebnost in poslanstvo z besedami:

»Marija od Učlovečenja se po pravici imenuje mati Katoliške cerkve v Kanadi. /.../ Kljub temu da je bila globoko kontemplativna duša, je bila vsa predana apostolskemu delovanju; bila je učiteljica duhovnega življenja ... ki je na čudovit način v sebi združevala kontemplacijo in dejavnost. V njej se je polno in uravnovešeno uresničila krščanska žena v različnih življenjskih vlogah: kot žena, mati, voditeljica podjetja, redovnica, mistikinja, misijonarka, in vse to vedno v zvestobi Kristusu in v tesni povezanosti z Bogom.«

Marija od Učlovečenja (Marie Guyart 1599–1672), žena, mati, mistikinja in misijonarka.

Na začetku leta 1988 je nekaj naših sester v sodelovanju s prof. dr. Bredo Cigoj-Leben iz francoščine prevedlo knjigo, ki jo je napisal benediktinec Guy-Marie Oury, Duhovni lik blažene Marije od Učlovečenja. Ta knjiga nam je odstrla pot te izredne žene, razodevanje Troedinega Boga v njej in njegov klic, naj odide v deželo, ki je takrat še ni poznala, namreč v Kanado, da bi tam »zgradila hišo Jezusu in Mariji«, kot ji je bilo razodeto v sanjah o božiču leta 1634.

Med svetnike jo je z dekretom prištel papež Frančišek 3. aprila 2014.

Ob proglasitvi za svetnico smo se v provinci vpraševale, katera knjiga bi nam, pa tudi drugim ljudem, bolje odkrila to izredno ženo. Takratna provincialka s. Mateja Koršič mi je zaupala nalogo, naj o tem povprašam nekdanjo vrhovno

predstojnico m. Colette Lignon, ki je bila v tem času predstojnica v Toursu, rojstnem kraju naše svetnice. Ona nam je svetovala, naj prevedemo knjigo s. Hélène Bélanger, kanadske uršulinke: **Marie de l'Incarnation, une femme à découvrir**. Knjigo nam je poslala v francoščini. V sodelovanju s Slomškovo založbo/Ognjiščem je januarja 2017 izšel prevod te knjige.

Zgraditi hišo Jezusu in Mariji
... Ta klic je Marija od Učlovečenja zaslišala v sanjah ob božiču leta 1634, v katerih je gledala ogromna prostranstva Kanade. Ni zaslišala besed »popravi mi Cerkev«, kakor je slišal sv. Frančišek, ampak »zgradi mi hišo«, kajti prišla je v čisto novo deželo. Morala bo namreč zgraditi uršulinski samostan in prvo šolo za deklice v severni Ameriki, toda zakaj? Predvsem zato, ker hoče zgraditi hišo Jezusu in Mariji v srcu ljudi. Ona je vedela, da se Bog hoče naseliti v vsakem od nas: »*Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?*« 1 Kor 3,16

Biti Cerkev, pravi papež Frančišek, ne pomeni voditi, ampak oditi, biti misijonarji, ljudem prinašati luč vere in veselje evangelija.

Sv. Marija od Učlovečenja, naj nam tvoje pričevanje pomaga, da bomo »odšli« tudi mi in ljudem prinašali veselje evangelija na vsakem kraju in v vseh okoliščinah!

s. Mihaela Bizjak

„Ich war (...) obdachlos und ihr habt mich aufgenommen“

(Matthäus 25,35-45)

Im Matthäusevangelium (25,34-35) lesen wir die Worte Jesu: „Ich war hungrig und ihr habt mir zu essen gegeben; ich war durstig und ihr habt mir zu trinken gegeben; ich war fremd und obdachlos und ihr habt mich aufgenommen; ich war nackt und ihr habt mir Kleidung gegeben; ich war krank und ihr habt mich besucht; ich war im Gefängnis und ihr seid zu mir gekommen.“

Etwas weiter im Text, auf die Frage: „Herr, wann haben wir dich hungrig gesehen und dir zu essen gegeben, oder durstig und dir zu trinken gegeben?“

Und wann haben wir dich fremd und obdachlos gesehen und aufgenommen, oder nackt und dir Kleidung gegeben? Und wann haben wir dich krank oder im Gefängnis gesehen und sind zu dir gekommen?“

antwortet Jesus mit den so bedeutungsvollen Worten:

„Amen, ich sage euch: Was ihr für einen meiner geringsten Brüder getan habt, das habt ihr **mir** getan.“

In diesem Text, der mich immer wieder sehr berührt, erscheint es mir das Wichtigste, zu bemerken, dass Jesus sagt: **ICH** war hungrig...**ICH** war durstig...**ICH**...

Denn dies ist, denke ich, nicht nur symbolisch zu verstehen, sondern in seinem mystischen Leib, ist es tatsächlich Jesus selbst, dem wir im Hungrigen, Durstigen, Fremden...begegnen.

Diesen Sommer, hatte ich die Möglichkeit ein Praktikum im „Vinzidorf“, in Graz zu machen.

Das „Vinzidorf“ ist ein Containerdorf im Stadtteil Leonhard, welches auf dem Gelände der Pfarre errichtet wurde.

Gegründet wurde es von Pfarrer Wolfgang Pucher, der mit diesem Dorf, den Worten des Evangeliums, einen konkreten Ausdruck verlieh.

Diese Zeit, war für mich ein so besonderes und schönes Erlebnis, dass ich im Folgenden, gerne ein wenig über dieses wunderbare Werk, berichten möchte.

Die Gründung des Dorfes wurde anfangs als „unnötig“

kritisiert; und es gibt in der Tat bereits bestehende Angebote, die nicht ausgelastet bzw. genützt werden.

Und doch war das Dorf bereits wenige Wochen nach seiner Gründung ausgelastet.

Der Grund besteht in der Andersartigkeit dieser Einrichtung.

Üblich ist es, dass Angebote von Tages- und Schlafstätten für Obdachlose, an Bedingungen gebunden sind, die diese aber nicht erfüllen können, wie z.B.: die Männer dürfen nicht alkoholisiert erscheinen, dürfen auch keinen Alkohol bei sich haben bzw. in der Einrichtung nicht trinken, sie müssen um eine gewisse Uhrzeit in der Einrichtung erscheinen und dürfen dieselbe erst wieder um eine bestimmte Zeit verlassen....

Im „Vinzidorf“ gibt es das nicht!

Die einzige Regel, mit der es gegründet wurde war: „Keine Gewalt.“

So niederschwellig und vielleicht auch unrealistisch sich dies anhören mag, zeigen nun doch bereits 24 Jahre, dass es funktioniert!

Jedem Bewohner steht ein Container von ungefähr 7m² Wohnfläche zur Verfügung.

Das Dorf bietet Platz für 39 Männer, die aus verschiedenen Gründen, aus der Bahn geraten sind und deshalb in finanzieller und/oder sozialer Armut leben: Alkoholabhängige, Obdachlose, Haftentlassene und viele mehr.

Als ich ein paar Wochen, vor Beginn meines Praktikums zu einem Vorstellungsgespräch bei der

Leiterin war, machte es mir einen tiefen Eindruck, dass sie mir sagte: „Bei uns dürfen die Männer so sein, wie sie sind.“

Wer ins „Vinzidorf“ kommt, hat ein zu Hause gefunden.

Einmal, kurz nach der Gründung, hatte ein Nachbar, spät abends, von seinem Balkon aus zwei Bewohner beobachtet, die in heiterer Stimmung in Richtung Dorf gingen. Sie wussten nicht, dass er ihnen zuhören konnte. Als sie miteinander scherzten und vor Lachen stehengeblieben waren, sagte einer der Beiden zum anderen: „Komm, gemma Ham“ (=gehen wir nach Hause).

Dieser Nachbar erzählte einmal bei einer Gelegenheit dem Pfarrer davon. Von da an wurde dieses Wort, „gemma Ham“ zu einem ganz wichtigen Ausdruck dessen, was er mit der Gründung des Dorfes eigentlich wollte. – Ein Zuhause schaffen!

Keine Einrichtung oder Institution im herkömmlichen Sinn, wo es Vorschriften und Gesetze gibt denen man sich unterordnen muss um angenommen zu werden, sondern eben ein richtiges Zuhause.

Wer ins „Vinzidorf“ aufgenommen wird, darf dort auch bleiben, wenn er möchte. Es gibt nur zwei gemauerte Häuser im Dorf. Das ist einmal die Krankenstation und dann das Hospiz. Viele der Bewohner die ins Dorf kommen sind krank und die Sterberate ist sehr hoch. Alleine im Jahr 2017 sind bis Ende Juli acht Bewohner beerdigt worden.

Auf dem angrenzenden Friedhof, steht bei diesen Armengräbern die große Aufschrift: „gemma Ham“.

Manchmal, wenn ich von diesem „Dorf“ in Graz erzähle, stößt dieses Konzept auf Unverständnis und wird als zu „niederschwelliges Angebot“ gewertet.

Wenn man die Geschichten der Menschen nicht kennt und nur sieht, dass dort Alkohol getrunken werden darf und nicht gearbeitet wird, so kann man schnell zu der trügerischen Annahme kommen, es handle sich um Leute die nicht arbeiten wollen und auf Staatskosten, bzw. von Spendengeldern gut leben.

In Wahrheit geht es aber um Männer, an welchen eine besonders schwere und traurige Lebensgeschichte, die meist schon in ihrer Kindheit begann, ihre Spuren hinterließ.

Mein Praktikum nannte ich letztendlich „Urlaub im

Vinzidorf“. Denn es war eine wunderbare Zeit in der ich viele schöne und interessante Gespräche hatte, viel an Weisheit lernte, von Menschen, die das Leben kennen, mich hauswirtschaftlich betätigen durfte und Ausflüge machen konnte, bei welchen mir die „Vinzidorfer“, die schöne Stadt Graz und ihre bezaubernden Plätze zeigten.

Es ist für mich von großer Bedeutung, dass Jesus nicht gesagt hat: „Ich war unschuldig im Gefängnis, und ihr seid zu mir gekommen“. Er spricht nicht davon, wie viel Schuld jemand an seiner Situation hat oder nicht. Ob sich der Obdachlose, Hungrige oder Fremde, genug bemüht, seine Situation zu verbessern...

Er sagt ganz einfach nur: „Ich war hungrig ..., ich war (...) obdachlos und ihr habt mich aufgenommen.“

So identifiziert er sich mit uns allen!

s. Grete Traußnig

Vzadnjem tednu julija je pri nas zelo živahno. Vrata na travnik so široko odprta, pred njimi pa napis dobrodošlice vsem otrokom in mladim, ki pridno hodijo od ponedeljka do sobote na oratorij. Letošnja ekipa mladih je štela 3 voditelje, 40 animatorjev, ki je približalo vsebino 114 otrokom. Rdeča nit je bila Marija. Vtise sta strnili dve voditeljici:

»Dogodek, ki se ga neizmerno veselim vsako leto znova in za katerega mi ni škoda žrtvovati niti ure prostega časa. Delo animatorja obsega pripravo delavnic za aktivno preživljanje prostega časa za osnovnošolce, poleg zabave z otroki pa prostovoljno delo vključuje tudi veliko organizacije in timskega dela. Med nami so se spletle trdne prijateljske vezi, veliko se družimo tudi med letom, najbolj pa sem srečna in ponosna, ko nas po oratoriju na ulici ustavijo otroci in sprašujejo, zakaj se teden preživet v uršulinskem

svetoduški oratorij pri nas

Naš apostolat

samostanu ne podaljša na en mesec. Svetoduški animatorji imamo veliko srečo, da oratorij lahko poteka pri sestrah uršulinkah. Hvaležni smo za pokošen travnik, prostore, ki so nam na voljo v primeru dežja ter vse molitve, ki jih sestre namenijo za nas. Veselimo se nadaljnjega sodelovanja.»

»Ko me je sestra Andreja pred kakšnim mesecem prosila, če lahko za revijo Angela zapišem nekaj svojih misli po koncu oratorija, sem si to nalogo kot opomnik takoj vestno shranila v mobilni koledarček in seveda potem z njo, kot mi je v navadi, odlašala do zadnjega dne pred rokom za oddajo. Tako sedaj ob pozni večerni uri sedim pred računalnikom, brskam za slikami in video posnetki, okrog mene pa je nagrmdena Dotik nebes 2017 memorabilia – od oratorijskih knjig do zvezkov s katehezami, pa tisoči listov s seznanji in načrti, opombami in zaznamki,

»ne pozabi!« in »nujno!« in »pokličitega-in-tega« in »prosi za to-in-to« bliskajo vame s praktično vsake strani mojih oratorijskih zapiskov. Tako sem bila prepričana, da sem že z avgustom zaključila s solzavo »najboljši oratorij na svetu« fazo, pa očitno temu še ni tako. Spet me preplavlja ena sama globoka hvaležnost – da sem, da smo, da smo animatorji in da so otroci, in da so vsi, ki pomagajo, da oratorij uspe, da so sestre in župnik in starši in da je cela naša župnija. Ker za tiste otroške nasmehe in iskre v očeh in »hvala za lubenico!« in »tudi jaz bi šel s tabo«, »daj, ti pomagam« in »a še kaj rabiš?« in za tisti finalni »hvala Bogu, da je vse tako lepo potekalo«, no, za to je vredno zgodaj vstajati in bedeti

pozno v noč in planirati že od februarja in pozabljati na kosila in tekati naokrog po žgočem julijskem soncu (in vedriti med burnimi poletnimi nevihtami) in izgubljati živce in se prilagajati in sklepati kompromise in žrtvovati marsikakšen dan, teden, mesec. Vredno je, ker veliko daš, in veš, da daješ dobro in pomembno in za življenje, in ker dobiš še toliko več nazaj. Zrasteš kot animator, kot mladostnik, kot človek. Najprej si sicer popolnoma neprespan in utrujen in tisti zadnji dan komaj še stojiš na nogah in pospravljaš, potem pa neskončno ponosen, ko ugotoviš, koliko dobrega si naredil, koliko dobrega SMO naredili in kar naenkrat že komaj čakaš naslednje leto. Osnova, na kateri stoji oratorij, so vera, upanje

in ljubezen. Tako preproste, tako univerzalne in tako čudovite, če jih lahko deliš. Zato sem že od začetka (že 6 let, se že skoraj staro počutim!) zraven in se tako rada vračam v Grad k sestram – ker vem, da lahko, če se iskreno potrudim in če sem zraven z glavo in srcem, delam velike reči. Velike zame, velike za ljudi okrog mene, velike za svet«.

Sama lahko zapišem, da mi je bilo lepo hoditi po poti z mladimi, ki so vložili svojo ustvarjalnost in izkušnjo vere za svoje mlajše vrstnike. Prisrčni nasmehi malih in mladih odtehtajo vsa tekanja, urejanja, usklajevanja. Da se odnosi zgodijo, da slavimo Očeta, ki je v nebesih in nam daje okušati nebesa že med nami.

s. Andreja Perc

»Drugo leto pa v Francijo, a ne? Pa prosim, ne z javnim prevozom!«

To je odmev Cirila, slovenskega udeleženca, ki je proti koncu tabora že razmišljal, kam in kako pa drugo leto. Ko te ena stvar tako zaznamuje in zagrabi, potem se že rojevajo načrti. Dobra podlaga za pot naprej.

Ciril je tako končal, začel pa: »Letošnje poletje sem se udeležil mednarodnega kampa za mlade, ki so ga pripravile sestre uršulinke z mladimi. Star sem sedemnajst let, in če bi mi pred nekaj leti povedali, da bom skupaj s sestrami preživljal svoje počitnice, vam ne bi verjel. Ne da bi imel o njih

slabo mnenje, nasprotno, moja teta in krstna botra je ena izmed njih in vedno sva se super razumela. Je pa res, da si ne bi mislil, da lahko sestre z ekipo s svojim programom tekmujejo proti nabijanju žoge na košarkarskem igrišču.«

Še bolj nenavadni so začetki mednarodnega campa Wojtyła

Nas apostolat

izziva. Družina iz Francije je leta 2016 peš romala iz Francije v Sv. Deželo in je mesta Nantes (Francija) prišli v Slovenijo in imeli duhovno izkušnjo. Ekipa Wojtyła izziva pa je njihovo zamisel pretvorila v mednarodni tabor za najstnike iz Evrope, kjer so navzoče sestre uršulinke.

»Mednarodnost je zakon, ker vsaj malo potegne ven,« je bil vzklik enega iz ekipe. Ni bil samo mednarodni tabor, tudi pripravljala ekipa je bila mednarodna: Slovenija, Slovaška in Anglija. Potem pa še udeleženci iz Francije, Poljske, Slovaške in Slovenije. »Seveda pa nas je bogatila različnost kultur in to je tisto!« prvi Vianeja in to bi lahko rekel prav vsak. Tabor, ki je širil, poglobljaj in

boगतil. Vsak je moral kar večkrat prestopiti svojo mejo cone udobja, pričakovanega in znanega.

Začelo se je že na začetku, z zamudami, in smo se naučili, da je pri mednarodnih programih to nekaj normalnega, saj: 24 ur potovanja iz Francije (Nantes), 16 ur s Poljske (Rybnik), nekaj manj iz Kosic (Slovaška), in tudi s Hannah iz Anglije ni bilo prav drugače, let je zamujal, prinese svoje delež, le Slovenci so imeli tukaj prednost. Tokrat mi, drugič drugi.

Gostoljubje smo okušali sprva v Vipavskem Križu v župnišču, vmes na izletih na mnogih krajih, na koncu pa v župnišču v Strunjanu. Želeli smo, da bi vsak doživel globoko

izkušnjo spoznanja, kdo je, da bi vstopil v osebni odnos z Bogom in da bi jih Sv. Duh preoblikoval. Ker je Bog skupnost, so jo lahko konkretno doživljali v vsakem trenutku našega srečanja, saj so se mostovi gradili, solidarnost je naraščala, izkušnja servijama združevala in odpirala srce. Medkulturnost, mednarodnost ni bila več prostor razlik, ampak povezovanja; tako tudi angleški jezik, ki nas je povezoval, sprva prestrašene niti, ki so se pletla v vezi prijateljstva.

Mladi iz Francije opisujejo en delček tabora: »After having gone through several experiences of orientation, first aid, preparing bags for 24 hour walk, we formed groups

which became very much united thanks to the first activity of rafting. Many things were given to us to live in community: a common notebook, times for exchanging in English, songs and prayers before meals in all languages, services performed together, personal debriefing.« ... in še kopanje v morju, pomoč potrebnim, zgubljanju in najdevanju na poti ... Le majhen utrip velikega tabora, ki ostaja trdno zapisan v vsakem mladem človeku.

Mednarodnost je res dar uršulin in to lahko ponudimo mladim in skupaj ustvarjamo priložnosti, da Bog stopa med nas. Skupaj s sv. Janezom Pavlom II. lahko kličemo:

»The future begins today, not tomorrow.«

s. Urša Doblehar

Pastorala gluhih in naglušnih Slovenije

Letošnje leto je za Pastoralo gluhih in naglušnih Slovenije na nek način praznično leto, saj praznujemo 10 let od prve sv. maše v slovenskem znakovnem jeziku in uporabe SZJ v liturgiji. Ob tej priložnosti nastaja tudi zanimiv zbornik z opisi začetkov, postopnega razvoja in delovanja PGNS danes.

Posebej želim iz letošnjega leta omeniti praznovanje velike noči, ko se je pri maši v župniji Dravlje zbralo okro 120 gluhih in naglušnih iz vse Slovenije, da smo skupaj obhajali sveto

mašo, ki jo je daroval pomožni ljubljanski škof g. Franc Šuštar. Po maši pa smo praznovanje nadaljevali v medsebojnem druženju.

Redno so svete maše v SZJ vsak mesec v župniji Ljubljana Dravlje, Maribor Pobrežje, Kranj Šmartin in Izola.

Z jesenjo smo v PGNS zopet »oživili« skupino za razvoj kretenj s področja liturgije. V pripravi imamo Slovar verskih, liturgičnih in teoloških izrazov v SZJ. V ta namen se zberemo skupaj vsakih 14 dni v Dravljah.

Varstvo otrok

Naš apostolat

Skupino sestavljajo v večini gluhi in naglušni, teologi in tolmači SZJ.

8. oktober 2017 pa je bil še posebej prazničen, ker je zakrament sv. birme prejel g. Boris iz Izole, ki je gluh od rojstva. Po letu priprave je lani prejel zakrament prvega svetega obhajila, letos pa skupaj z ostalimi birmanci še zakrament birme po rokah škofa Jurija Bizjaka. Velika pomoč v pripravi na prejem birme mu je bil duhovnik g. Edi Strouhal, ki je mesečno prihajal v Izolo in imel z njim katehezo, potem pa še somaševal v SZJ. Tako je g. Boris lahko vsaj občasno bolje sledil in sodeloval pri sveti maši. Naša srečanja – verouk za gluhe in naglušne – bomo v Izoli nadaljevali tudi v prihodnje.

s. Helena Eržen

Pred približno enim letom sem začela sodelovati pri varstvu otrok za zakonske skupine, ki se srečujejo po programu Najina pot. Jezuit p. Andrej Benda, ki vodi kar nekaj skupin po Sloveniji, me je enkrat kar tako, »mimogrede«, povabil k sodelovanju in varstvo otrok je postalo moje poslanstvo.

Zakonski pari iz različnih koncev Slovenije in z različnim številom otrok pridejo na duhovne vaje čez vikend: v Stično, na Mirenski grad ali v Celje. Duhovne vaje so enkrat mesečno. Starši imajo svoj program, ki ga vodi p. Andrej. Predvsem je to čas, ki ga v medsebojnem pogovoru mož in žena podarita drug drugemu. V varstvu pa imamo svoj program.

Število prijavljenih je vsak mesec drugačno – enkrat je veliko, drugič majhno, tako da se je potrebno vedno prilagajati. Otroci so prvi večer navadno bolj mirni in ne preveč zgovorni. Večkrat se zgodi, da se vsaj iz dveh družin (ali več) že poznajo. Imajo možnost skupne molitve,

ustvarjalnih delavnic, barvanja, igranja, sobotni večer pa je vedno posvečen »kinu«, kjer gledamo poučne risanke. Ob lepem vremenu veliko časa preživimo zunaj, na igrišču z igrali in z nogometom, s sprehodom, med počitnicami smo delali ladvice in jih potem spuščali ter lovili v bližnjem potoku. Kadar so zraven tudi dojenčki, je še bolj pestro: eden npr. neutolažljivo joka in ga je potrebno ves čas nositi na rokah, previti ..., drugi pa kmalu pozabi na mamicco in atija. Vedno je varstvo »nepredvidljivo«, saj se nikoli ne ve, kakšne bodo reakcije otrok ... mi je pa tako v veselje kot v skrb. Lepo mi je, ker se srečujem z družinami, ki so upanje za našo Slovenijo, saj se trudijo graditi odnose in vzgajati svoje otroke na krščanskih temeljih. Veliko jih ima več otrok.

Navadno pri varstvu pomagajo še drugi animatorji – glede na število majhnih otrok. Naj On blagoslovlja naše družine!

s. Sabina Vakselj

Iščem zaklad

Od 27. do 30. 6. ter od 9. do 12. 7. 2017 je pri Svetem Duhu v Hiši kruha potekal program z naslovom Iščem zaklad. To so delavnice osebne in duhovne rasti za deklice od 9 do 12 let. Program smo vodile s. Diana, s. Meta, s. Nina, s. Andreja in s. Metka. Letos je bila tema o družini z naslovom »Ljubezen nikoli ne mine«. Navdihovale smo se ob okrožnici papeža Frančiška Radost ljubezni.

Ta program je zasnovan tako, da dekleta delajo tudi v raznih delavnicah. Letos smo izdelovale družinski koledar, vezle ter kuhale obroke. Seveda ni manjkal tradicionalni piknik ter romanje na Brezje z vlakom. Manjkale niso niti delovne skupine

videli – dekleta na programu, starši pa doma.

S programa smo odhajale vesele in navdušene, da želimo živeti v svojih družinah ljubezen, ki je potrpežljiva, dobrotljiva, se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega (prim. 1 Kor 13).

s. Metka Špindler

– pomivanje posode, skrb za obednico, delo na vrtu.

Program smo zaključile s srečanjem z družinami deklet. Najprej smo jim predstavile fotografije z našega druženja, nato je vsaka izmed deklet postregla svojo družino za posebno mizico. Tu so se pogovorili, kako so preživeli čas, odkar se niso

Slovo v Južni Afriki

Leto 2017 je za našo Južnoafriško provinco posebno leto – leto slovesa. Kot pravi pridigar: "Vse ima svojo uro, vsako veselje ima svoj čas pod nebom. Je čas šivanja in čas paranja..."

Zakaj? Letos sta se iz te province poslovili s. Zora Albina Škerlj and s. Frances Boston in se vrnili v svoji rojstni deželi. Bogu slava, hvala in zahvala za obe sestri, ki sta vsaka na svoj edinstven način pustili svoje stopinje na afriških tleh. Mesec marec je bil v znamenju poslavljanja, adijo, zbogom...

Od nje so se v soboto poslovili "bušmani", na praznik sv. Jožefa pa se je poslovila župnija (lahko vidite, kako sta bili oblikovani torti). V četrtek smo odšle v Južno Afriko, kjer se je tudi provinca poslovila od nje – in s. Zora je imela lep "pogovor" v Brynstonu s "sv. Angelo" na poti na letališče.

S. Zora je tukaj zelo znano ime. Prej se je redko zgodilo, da me je kdo klical s. Zora, zdaj pa se to zgodi zelo velikokrat, tudi s. Liz (Elizabeth) kdaj pokličejo "s. Zora".

Tako sva sedaj v skupnosti samo dve, Bocvana ima samo dve sestri, in naša cela provinca je manjša od skupnosti v Ljubljani in pri Sv. Duhu. Torej VELIKA PROŠNJA, pomagajte nam moliti za nove duhovne poklice. "Pošlji, Gospod, delavcev na svojo žetev". Karizma sv. Angele je zelo aktualna tudi za današnji čas tu v Bocvani. Teden bivanja z domačimi sestrami in mladimi – youth raly – na temo "Velike reči mi je storil Vsemogočni" mi je odprl oči za razlike, kaj je pomembno za eno kulturo in kaj za drugo.

Obiskala nas je provincialka s. Diane in preživela z nama en teden, bila pri našem apostolskem delu in si ogledala tudi delo s. Zore. Otroci so v njej hitro

začutili "rojeno učiteljico" in so nama sledili, kar pa je s. Diane izkoristila in tako so šteli, povedali imena itd.

Na sliki vidite, kako lahko veje dreves služijo za "obešalnike". Tu se sedaj gradi "hiša" 4 x 7 m z denarjem, ki je še ostal na računu s. Zore za Mma Shimahe.

Hoes's so poimenovali "Bokopano Zora's social centre", kjer prostovoljci iz Nizozemske v sodelovanju z domačini vodijo ta center. Da otroci dobijo zajtrk, predno gredo v šolo, se nadaljuje v 3 zaselkih: Metsemasweu, Tidimalu in Makolojanu. Prisrčna in topla zahvala sestram iz Gradca, učiteljskemu

»Vesela sem svojih

Sobotno popoldne sva se s s. Zoro Škertlj srečali v njeni sobi, ob pisalni mizi, kjer je najbolj 'doma'. Nastal je sledeč zapis.

Po mnogih letih življenja in delovanja v misijonih ste se letos spomladi vrnili v slovensko provinco. Kako se spominjate prihoda v Ljubljano?

Težko je reči, kako je bilo. Vse je bilo novo. Videla sem veliko zidov. V Afriki so hiše majhne. Bila sem v duhu pričakovanja in to mi je pomagalo. V sebi sem se tudi dobro zavedala, da grem v pokoj. Vesela sem svojih 50 let v Afriki.

Kakšni so bili začetki vašega dela v Južni Afriki?

Vidim, da se je vse ujemalo, kar koli mi je Bog dal. Uršulinke so videle potrebo in bila sem tam na razpolago. Bila sem pripravljena in to sem čutila, ko sem prišla v Afriko. Takrat ni bilo nobene Slovenke, saj je sr. Ksaverija Lesjak že umrla. Prav tako uršulinke niso imele veliko mladih sester. Počutila sem se malo osamljeno. En dan v tednu sem odhajala iz Johannesburga v Soweto, kjer so bili črni ljudje. Soweto je ogromen, večji od Johannesburga. Kot šoferka sem večkrat sem nudila prevoz dvema uslužbenkama, pomočnicama. Sestre so me spodbujale, da se naučim pot, obenem pa so me opozarjale, da ni varno. V Johannesburgu so bili belci, vse je bilo v redu, v Sowetu pa je bilo nevarno.

Kako se sedaj spominjate svojega dela? Kaj se vam zdi, da je bilo najbolj pomembno v času, ki ste ga preživeli v južnoafriški provinci?

zboru in dijakom, dijakinjam iz njihove šole, ki sponzorirajo ta projekt.

S. Zori še posebne pozdrave od bušmanov, ljudi z župnije, družin Norma Watson, Blackbeard, Patty Rencken ter sodelavcev z vikariata Francistown.

Hvala za vašo molitev in spremljanje. Mislim na vas vse, spremljam vas z molitvijo in vam pošiljam vroče pozdrave z juga Afrike.

S. Fani Žnidaršič

50 let v Afriki«

Gotovo delo z Bušmani. Najprej smo jim pomagali, da so postali lastniki zemlje, kar prej niso bili. To je bil zanje velik korak. Veliko smo se z njimi pogovarjale, da če oni umrejo, bodo tam njihovi otroci. Pomagale smo jim, da so dobili zase košček zemlje.

Drugo je bila pomoč, da si zgradijo hiše. V enem letu smo zgradili 45 hiš, pa to ni bilo vse. Hiše so samo enosobne. Moj brat mi je rekel, kako sem mogla zgraditi tako majhne hiše. Oni pa so rekli: »Oh, beautiful.« Bili so veseli, da so jih imeli.

Tretje je bila voda. Ne samo v vasi, ampak tudi na njihovih dvoriščih. To je pomembno posebej tam, kjer so šolski otroci. Da ni izgovora, da ne gredo v šolo, ker ni bilo vode in se niso umili ali pa da so njihove uniforme umazane.

Kaj pa šole?

Na treh koncih zunaj kraja Serowe bivajo skupine Bušmanov. Imela sem dva pomočnika, ki sta bolj redno hodila k njim kot jaz. Začeli smo s predšolskimi otroki, starimi 5 in 6 let. Ti so še radi prihajali, ker se šole niso bali. Bilo je dobro, da smo jih prej uvedli, da so bili čisti in podobno. To je bila velika pomoč v vseh treh krajih. Pri tem so sodelovali tudi starši, posebno mame.

In kdo sedaj nadaljuje to delo?

To delo vodi en gospod z Nizozemske, pomagata pa dekle in fant, ki sta prej pomagala meni.

Kakšno je sedaj vaše poslanstvo?

Zaenkrat je moje glavno delo, da zapišem, kako je bilo v Afriki. Gre mi zelo počasi, veliko je spominov.

Mislila sem, da bi manj napisala, pa mi je predstojnica rekla, naj kar pišem, vse, kar sem delala in doživela.

Česa pa se veselite v skupnosti v Ljubljani?

Lepo je, da sem doma, med Slovenkami. Vesela sem, da imam na razpolago čas in vse drugo, da se lahko prilagodim. Rekli so mi: ne skrbi, ti glej, da se sedaj uvedeš v naše življenje. To mi veliko pomaga. Le včasih se počutim kot v kletki. Stene znotraj, stene zunaj.

Na vaši pisalni mizi vidim sporočilo sester uršulinke iz Bocvane. Ga lahko objavim kot sklep pogovora?

Me, uršulinke, prihajamo v Bocvano v duhu ponižnega služenja. Zavedamo se naše odgovornosti, da odkrivamo semena Besede, zato si bomo prizadevale, da bomo odgovarjale na Kristusov klic s tem, da:

1 - Bomo sodelovale s krajevno Cerkvijo, ko v svoje roke jemlje odgovornost za celostni človeški in duhovni razvoj njenih ljudi.

2 - V drugih bomo prebujale zavest pravičnosti in ljubezni do vseh narodov.

Pogovarjala se je s. Marta Triler

JPIC meeting in Tours (France)

From 11th to 16th September 2017, JPIC delegates of "Europe 1" met in Tours in France.

"Europe 1" is composed of four provinces and one community: Croatia, England, France-Belgium-Spain, Slovenia and the community of the Generalate. Finally, three of us were actually present in Tours and one joined us by skype one day.

JPIC means: justice, peace and integrity of creation. The purpose of this meeting was to share with each other what is being done in the provinces in different areas such as care for the environment, saving energy, saving water, helping the refugees, the homeless, taking care

the day there. I think around 800 people visited our museum on that day. It was incredible for me to see how the people were interested and touched by her story. In the afternoon, there was even a concert in the chapel attached to the old convent that is now a museum. The choir of the cathedral sang a few songs with the words of Mary of the Incarnation. It was beautiful and many people came to listen.

On Saturday I had another chance to have some silent time at the tomb of St. Martin. When lighting a candle and praying there, I entrusted to the intercession of St. Martin all that I had brought in my heart to that place. The time spent there brought me much peace.

When I left Tours on Sunday morning I was accompanied by the superior of the community Sr. Helene to the train station. Making my way to the airport in Paris, my heart was filled with a special thankfulness and admiration for the community of our sisters in Tours. The simplicity of their community life, their liturgy and hospitality has left a deep impression in my heart.

I thank GOD, that I was given the opportunity for this enriching journey to France.

s. Grete Traußnig

of victims of human trafficking, the care for disabled persons etc.

For three days, we shared how JPIC is lived in our provinces. We were pleasantly surprised to discover all that is being done, and greatly heartened to find how much our sisters, collaborators and institutions have put into practice. It was a wonderful experience for the three of us to meet and to share our concern and enthusiasm for JPIC.

In the community of Tours sisters take care of the museum of St. Mary of the Incarnation, the first woman missionary in Canada. Taking advantage of being present on the very place where she had lived and had actually entered the Ursulines, we spent the first two days following in

her footsteps. She was an extraordinary woman with an exceptional life story. I was grateful to be able to "meet" with this former sister of ours, whom pope Francis called "a teacher of spiritual life".

Once in Tours, we also visited the basilica of St. Martin. I was moved to see how many pilgrims come to pray at his tomb. He is well known for sharing his cloak with a poor man. But our sisters have told us still many more interesting details about his life and works of charity.

We finished our JPIC meeting on Friday evening. On Saturday the 16th it was Heritage Day in France. The museum of St. Mary of the Incarnation was one of the centres open in Tours, so our sisters spent

KD Schellenburg

Letošnja sezona **SAKRALNEGA ABONMAJA** nam Lopezet prinaša pester izbor glasbe, ki nas bo vodila skozi cerkveno leto. Slednje bomo v malem zaznali že na prvem koncertu, ko nas bo na to pot popeljal **Mešani zbor Župnije Šturje iz Ajdovščine**. V novembru bo **APZ France Prešeren iz Kranja** izvedel delo s pomenljivim naslovom: Requiem za žive. V decembru nas bo s svojimi mladimi glasovi razveseljeval zelo uspešen **Zbor Konservatorija za glasbo in balet Ljubljana**. Januarja bo **Stolni pevski zbor sv. Nikolaja** izvedel mašo dolgoletnega regens chorija Jožeta Trošta. V postnem času bosta letos dva koncerta; februarja bo na sporedu instrumentalno delo J. Haydna, ki bo slikovito ponazarjalo Jezusove poslednje besede na križu in ga bo izvedel **Godalni kvartet Bélebend**, marca pa boste ponovno prisluhnili našemu **Deškemu zboru Schellenburg**. Aprilski koncert bodo oblikovali glasbeniki, študentje **Akademije za glasbo v Ljubljani** pod umetniškim vodstvom Daliborja Miklavčiča, sezono pa bomo zaključili s prepoznavnim delom Antonia Vivaldija: Gloria, v izvedbi zbor **Mezzo iz Novega mesta**.

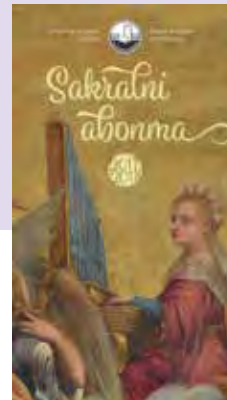
Zaradi sanacije razpok v uršulinski cerkvi bodo koncerti v oktobru, novembru in decembru 2017 izvedeni v **župnijski cerkvi Sv. Jakoba v Ljubljani**.

Tudi v šolskem letu 2017/18 so torkovi popoldnevi rezervirani za vaje **DEŠKEGA ZBORA**

SCHELLENBURG. Zboru se je jeseni pridružil nekaj novih pevcev, vodenje zbora je prevzel Gregor Klančič, za upevanje in razvoj pevskih glasov pa skrbi Renata Vereš Klančič. Zadnji vikend v septembru so dečki preživeli v Hiši kruha pri Sv. Duhu. Čas intenzivnih vaj, druženja in igranja košarke je bil nova izkušnja za dečke in dober začetek leta, v katerem bodo nekajkrat sodelovali pri bogoslužju v različnih cerkvah po Ljubljani in njeni okolici ter pripravili celovečerni koncert.

Veseli smo vsakršne podpore, tudi v obliki finančnih darov.

s. Diana Novak

Vse dogodke in napovedi koncertov lahko spremljate na spletni strani: <http://ursulinke.rkc.si/kulturni-center-schellenburg/> in na facebooku Kulturnega društva Schellenburg.

Schulverein St. Ursula in Österreich

Dieser Verein wurde im Jahr 2000 gegründet, und betreut an drei Standorten ca. 2100 Schüler und Schülerinnen mit 270 Pädagogen und Pädagoginnen in einem Kindergarten (Klagenfurt), zwei Volksschulen (Klagenfurt und Wien), zwei Neue Mittelschulen (Klagenfurt und Wien), zwei Gymnasien (Salzburg und Wien) und in der Nachmittagsbetreuung (Klagenfurt, Salzburg und Wien). Die vier Personen im Vorstand waren am Anfang die Provinzialin und drei Provinzrätinnen, jetzt ist nur mehr die Obfrau eine Ursuline. So werden die Werke mehr und mehr den Laienmitarbeiterinnen übergeben. Deshalb gibt es im Jahr zwei Treffen des Vorstandes mit allen Leitern und Leiterinnen vom den pädagogischen und dem finanziellen Bereich der Werke. Ein Treffen findet im Herbst statt und hat einen pädagogischen Schwerpunkt (dazu waren wir im Jahr 2016 in Sveti Duh), das Treffen in der Fastenzeit widmet sich der geistlichen Erneuerung, also Einkehrtage für die leitenden Mitarbeiter. Alle neuen Mitarbeiter nehmen an einer dreiteiligen Weiterbildung statt, die jeweils zwei Tage dauern und an verschiedenen Orten stattfinden: 1. Die hl. Angela und unsere Anfänge (in Klagenfurt); 2. Ursulinen weltweit und die Römische Union (in Salzburg); 3. Freunde, Freundinnen und Mitarbeiter am Werk der hl. Angela heute (in Wien). Diese Treffen stärken die Gemeinschaft und lassen ein besonderes „*insieme*“ spüren.

Jedes Schuljahr steht unter einem Wort der hl.

Angela. Für dieses Jahr: „Seid untereinander durch das Band der Liebe verbunden.“ Dieses Jahresthema wird von den Schülern im Unterricht je nach Altersgruppe gestaltet und begleitet sie so durch das Jahr. Ein zweiter Schwerpunkt ist die Sorge für die Umwelt. So bemühen wir uns im Einsparen von Energie, Mülltrennung, biologische Nahrungsmittel, und vieles mehr. Ein großes Projekt ist dafür „*emas*“, bei dem wir bereits einen österreichischen und einen europäischen Preis gewonnen haben. Ganz überraschend hat der Schulverein auch den Wirtschaftspreis *THE BIZZ 2017* gewonnen. Es tut gut, wenn die Gesellschaft von heute diese Anerkennung einer Privatschule ausspricht.

So versuchen wir alle, Kinder und Jugendliche (von 3 – 18 Jahren), Mitarbeiter und Mitarbeiterinnen im Lehrkörper, im Haus, in der Küche und wo auch immer, mit der hl. Angela zu gehen und auf sie zu hören, wenn sie sagt: „Führt ein neues Leben“.

Študentski dom Uršula

ŠDU se v okviru ljubljanske skupnosti razvija že več kot 25 let. Živi in deluje kot aktivna enota Uršulinskega zavoda za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo. S. Urša Doblehar je z ekipo študentk in sester pod mentorstvom Mateja Cepina, direktorja Socialne akademije, v zadnjem letu namenila veliko pozornost zapisu IDENTITETE IN POSLANSTVA ŠTUDENTSKEGA DOMA. Tik pred začetkom novega akademskega leta pa se je izoblikovala tudi VIZIJA, ki nakazuje pot za naslednjih nekaj let.

Študentski dom Uršula stanovalke spodbuja, da postajajo zrele krščanske osebnosti, krepijo žensko identiteto, odkrivajo svojo poklicanost ter dejavno služijo v svojem okolju in Cerkvi.

Na spoznavno-duhovnem vikendu ob koncu septembra, ki je že tradicionalno vstopno mesto za vse študentke, smo poromale k Mariji Pomočnici na Rakovnik in izročile svoje poti v Marijino varstvo in vodstvo.

VIZIJA ŠTUDENTSKEGA DOMA URŠULA

Želimo, da bi Študentski dom Uršula do leta 2020 postal dom malih občestev, ki bo vsaki študentki na temelju osebne pristopa in njihovega sobivanja v skupnosti omogočal celostno osebno-stno rast. Pri tem bodo še posebej poudarjeni serviam, duhovnost in ženska identiteta. Dom bo odprt v mednarodni prostor.

V Študentskem domu Uršula bodo bivala dekleta, ki si bodo želela osebne rasti, duhovnega poglobljanja in življenja v skupnosti. Najpomembnejši razlogi za izbiro doma tako ne bodo več mir, varnost, lokacija (center) in bližina fakultete.

SKUPNOST - Bolj kot gradnja skupnosti kot celote bo življenje v domu spodbujalo gradnjo več

manjših občestev. Študentke bodo dejavno soustvarjale življenje v manjših občestvih z uresničevanjem svojih talentov in z razvijanjem novih, ter bodo cenile, da se lahko v občestvu oblikujejo za življenje z drugimi. Obenem pa bodo razvijale tudi občutek za celoto.

DUHOVNOST - Duhovnost v domu bo izhajala iz Sv. Trojice in se bo uresničevala ter razodevala v skupnem vsakdanjem življenju, delu in odnosih. Študentkam bodo omogočene priložnosti za duhovno formacijo, kjer bodo lahko poglobile svojo vero in prišle do osebne vere v Jezusa Kristusa. Le-to bodo z veseljem živele in pričevale v svoji okolici. Obenem pa bodo ob tem pridobile občutek lastne vrednosti, enkratnosti in edinstvenosti ter odkrile svoj resnični jaz. Duhovna formacija jim bo pomagala živeti v ravnotežju med aktivnostjo in kontemplacijo.

SERVIAM - Kot odgovor na družbo, usmerjeno vase, bomo več časa namenili tudi vzgoji za občutek za drugega. V ta namen se bo vsaka študentka vključila v prostovoljno dejavnost. Občutljiva bo za potrebe okolice, nanje konkretno odgovorila ter se naučila reflektirati svojo pomoč drugemu. Program študentskega doma bo zato v okviru doma ali pa v sodelovanju z drugimi organizacijami ponujal različne priložnosti in hkrati pomagal študentkam pri vrednotenju izkušnje.

Angelin vrtec – medsebojna bogatitev

ŽENSKA IDENTITETA - Študentke bodo imele priložnost srečanja s svojo ženskostjo, v izgrajevanju in zavedanju, kdo so in kam gredo. K temu bodo največ prispevali skrbnost pri opraviilih vsakdanjega življenja, pogovori, srečanja, osebna spremljanja in pričevanja.

MEDNARODNOST - Življenje v domu bo še naprej imelo mednarodni pridih. Mednarodnost se bo v domu izražala na naslednje tri načine:

Dom bo ostal odprt do tujih študentk, bodisi do tistih, ki redno študirajo na Univerzi v Ljubljani, ali pa tistih, ki pridejo v Slovenijo za krajši čas preko študijske mednarodne izmenjave.

MEDNARODEN VODSTVENI TIM.

Priložnosti mednarodnega sodelovanja za študentke: omogočimo možnosti izmenjave med uršulinskimi študentskimi domovi v Evropi ali drugod ter se z njimi povezujemo preko različnih projektov.

CELOSTNA OSEBNOSTNA RAST - Osebni pristop do posameznice bo temeljna drža, ki bo pomagala študentkam ustvariti prostor za celostno osebnostno rast. V malih občestvih, ki pomenijo varno in odprto okolje, si bodo lahko študentke postavile, uresničevale in vrednotile svoje osebne cilje. Tako bodo lahko napredovale, tudi z učenjem vrednotenja svojega lastnega procesa rasti.

s. Judita Mihelčič

V našem vrtcu se v tem šolskem letu osredotočamo na starše. Opažamo, da starši včasih potrebujejo pomoč pri vzgoji ali pa zgolj podporo pri neki situaciji v družini. Kot vrtec pa si tudi želimo v duhu medsebojne bogatitve s starši še dodatno povezati. Zaradi vseh teh razlogov jim v tem letu ponujamo posebne DUHOVNE IN VZGOJNE DROBTINICE, ki bodo vsem nam, tako staršem kot vzgojiteljem, v pomoč pri delu z otroki. O aktualnih temah pripravi posebna skupina vzgojiteljev dva članka na mesec. Skrajšana oblika članka visi na posebej označeni oglasni deski, tako v jaslih kot v vrtcu. Članki na oglasni deski so na voljo tudi kot spodbuda, kako preživeti minute v čakanju, da se otrok sam uredi. Če pa starši želijo o tej temi prebrati še kaj več, pa si lahko preberejo na spletni strani vrtca, ki je namenjena le njim.

V tem času smo pripravili že dva članka:

- Samostojnost, svoboda in samopodoba predšolskega otroka
 - Otrok, molitev, družina
- Zadnji članek, ki se dotika molitve, vam tudi predstavljamo v tem prispevku (verzija članka z oglasne deske).

MOLITEV MAJHNIH OTROK

Povzeto po:

Otrokove verske zmožnosti, Sofia Cavalletti, poglavje 7 (str. 109–126), zbirka Dobri pastir, Ljubljana 2007
Skupaj z otroki prisluhnimo Bogu, Gianna Gobbi, poglavje 9 (str. 51–56).

Molitev ima poseben pomen v življenju otrok, tako zaradi velike sposobnosti, ki so jo pokazali na tem področju, kot tudi zato, ker je molitev glavni način, da krepijo svoje krstno življenje in se hkrati pripravljajo na polno sodelovanje pri maši, ki je najvišja in najpopolnejša oblika molitve.

Ker je razlika med religioznim življenjem otroka in odraslega velika (odrasli namreč nima več tako mirnega in odprtega odnosa z Bogom, kot je to značilno za otroka, ki ga zadovoljijo bistvene in velike reči), se moramo odrasli umakniti (s svojim že izdelanim modelom ne-spontanega izražanja molitvenih obrazcev – čeprav so tudi ti pomembni!) in otroku omogočiti, da izrazi samega sebe in se, če je mogoče, dokoplje do skrivnosti svoje molitve. Molitev otrok do 7 ali 8 let starosti je skoraj izključno zahvala ali slavlilna ter zelo kratka.

Kot pomoč otroku na poti do molitve lahko odrasli stori naslednje:

1. **IZHAJATI MORAMO IZ KERIGME.**
2. **MOLITVENI OBRAZCI:** Spontanost otroške molitve je osnova in bistvo vsakega uvajanja v molitev, a potrebno je gojiti tudi molitvene obrazce, da bo otrok lahko dosegel ravnovesje med spontanostjo in molitvijo po obrazcih, ki mu bo kasneje opora v življenju.
3. **JEZIK MOLITVE:** Otroka seznanimo s posameznimi besedami, s katerimi lahko nato oblikuje svojo lastno molitev.
4. **OKOLJE:** Molitev lahko spodbudimo tudi s primerno pripravljenim okoljem. Doma je to lahko bogkov kot ali okrašen del mize.

5. **ZNAMENJA:** Pomembno je, da pred otrokom naredimo različna verska znamenja.
6. **URNIK:** Najbolje je, da otrok moli vedno ob istem času.
7. **TIŠINA:** Tišina in mir nam pomagata, da razmišljamo in poslušamo Drugega in ga sprejemamo v polnosti. Tišina je torej pomoč, ki otroka privede do višje ravni poslušanja. Maria Montessori je pomen tišine zelo jasno in močno poudarila, zato priporočamo izvajanje »igre tišine« tudi pri vas doma, ko ste zbrani vsi skupaj.
Več o tej temi pa si naši starši lahko preberejo na internetni strani.

V vrtcu si želimo, da bodo ti članki resnično pomagali družinam. Želimo si, da bi ob vsem tem tempu življenja našli čas drug za drugega. Predvsem si želimo, da bi imeli čas za nasmeh drug drugemu in se veselili drug drugega, da bi se pogovarjali s svojimi otroki, da bi skupaj molili ter da bi bili preprosto družina, ki uživa v skupnih trenutkih. Upamo, da smo del njihovega strmenja k boljšemu skupnemu življenju tudi mi s temi prispevki.

Tina Opeka in Urška Slakan

Ko pridem v Hišo kruha ...

Hiša kruha me vedno spomni na nekaj prijetnega, toplega, predvsem pa globokega. Taka umirjenost, kot sem jo ob vsakem obisku Hiše kruha v zadnjih letih doživljala, je za mamu z majhnimi otroki nekaj čudežnega ;). Hkrati pa sva z možem kot sovoditelja e-priprave na zakon v okviru Zavoda Iskreni.net ob vsakem obisku doživela korake naprej na poti najinega zakona.

Ena smešnih prigod, povezanih s Hišo kruha, je gotovo spomin na 'švercanje' hrane. Naši lačni možje so tisti petek na dan prihoda skesano razkrivali svoje rezerve hrane in pijače 'za vsak slučaj', skoraj kot na kakšnih ministrantskih duhovnih vajah. Ko je v nedeljo ostalo nekaj piva, je eden od mož uvidevno vprašal eno od sester, če ga lahko pusti v hladilniku, pa ga bo že kdo spil. In sestra je navdušeno pritrdila, da kar brez skrbi ;).

Veronika Plestenjak, Iskreni.net

Hiša kruha je prostor, kjer lahko že tretjič izvajamo naš tabor za nadarjene dijake. Gre za program osebne rasti dijaka in se tako čudovito umešča v prostor in energije, ki jih nudi Hiša kruha.

Navdušeni smo nad sprejemom, gostitvijo in okoljem, ki ga v Hiši kruha vsako leto znova in znova prejmemo. Namestitev je zelo kvalitetna, saj so prostori lepo urejeni, komunikacija z organizatorji vedno teče brez težav. Osebe izžareva toplino in dobre organizacijske spretnosti, zaradi česar smo med taborom vedno brez skrbi.

Želimo si, da bi se v Hišo kruha lahko vračali znova in znova.

Tadeja Fričovsky, BC Naklo

Po romanju na grob apostola Jakoba v Kompostelo sva z možem želela oteti pozabi božjo pot naših prednikov v daljno Španijo. Raziskovanje stezic nas je pripeljalo tudi na gorenjsko vejo Jakobove poti. V letu 2008 smo romali prvič. Le kje bomo spali? Čez Škofjeloško hribovje smo prišli v Škofjo Loko. Bratje kapucini so nam svetovali sestre uršulinke. Prsrčen sprejem predstojnice s. Judite, ki nas je povabila k večerni sv. maši v domači kapeli, na dobro romarsko večerjo in zvečer še v kapelo z Najsvetejšim, nas je navdušil. Zjutraj sta nas s s. Marto spremili k Marijini cerkvi v Crngrobu, kjer smo skupaj zmolili Angelsko češčenje.

Hiša kruha je postala naše romarsko zavetišče. Enkrat smo prišli med duhovnimi vajami v tišini. »Seveda nas to ne bo motilo. Pol ure bomo že vzdržali,« sem menila. Saj smo vzdržali, a je bilo težko. Nehote bi radi soseda vprašali, ali želi sol, kruh, če je še kaj solate, ali ima kakšen žulj ... Naslednjič sem raje zaprosila za samostojno jedilnico.

Letos so me sončni februarški dnevi zvabili na plano. Romala sem sama. Tik pred samostanom zagledam skupinico, ki gre čez dvorišče in me še pogleda ne, tudi duhovnik se ni zaustavil. Rahlo presenečeni mi je s. Irena Mohorič povedala, da imajo duhovne vaje v tišini ...

Po večerji sem šla v kapelo z Najsvetejšim. Bila sem sama. Tišina, domačnost opreme kapela arhitekta Dolinarja, navzočnost Jezusa v tabernaklju me je umirila, segla do srca. Klee sem molila, prosila za domače, da bi se še naprej razumeli in znali premostiti nesporazume in se za to tudi zahvalila. Povedala Jezusu, kaj me teži, kaj boli, spraševala za nasvete, kako naj pomagam tistim, ki jih poznam, a da jih ne bi ranila. Začela sem brati Sveto pismo. Misli so se mi zbistrite, veselila sem se, da so vnuki pridni v šoli, da Jakobova pot živi, da me noge še nesejo, da lahko romam in srečujem ljudi in da pričujem za krščansko vero, kolikor je v moji moči. Tu mi je bila tišina dobrodošla, napolnila me je z mirom in nasvetom, da naj prisluhnem modrostim Svetega Duha.

Romarica Marjeta Rigler, romarji Jakobove poti

Romarji iz Avstrije se po slovenski Jakobovi poti od Ljubljane do Svetih Višarj zmeraj zelo radi ustavimo v Hiši kruha. Ta hiša izžareva posebno moč in po veliko prehojenih kilometrih se tukaj romar telesno in duševno spočije. Pred kratkim je imel eden od naših romarjev rojstni dan in sestre so pripravile zares nebeško torto. Takih uslug ne nudi vsaka hiša. Dobiti kruh in Božjo besedo je najlepše v Hiši kruha. Radi prihajamo in še bomo prišli. Bog naj Vam povrne, sestre uršulinke.

**Lidija Vindiš Rösler,
voditeljica Jakobove poti iz Gradca**

Zbrala: s. Irena Mohorič

Akademija Mericianum

V soboto, 23. 9. 2017, je bilo na Ponikvi tradicionalno srečanje učiteljev, vzgojiteljev, katehetov in staršev. Tam so podelili Slomškova priznanja ge. Mariji Glinšek, ge. Ani Nahtigal in s. Darjani Toman. Naziv častni član Društva katoliških pedagogov Slovenije je prejela ga. Slavica Navinšek. Tu povzemamo utemeljitev priznanja s. Darjani, voditeljici Akademije Mericianum in ji iskreno čestitamo.

S. Darjana Toman, uršulinka, s krstnim imenom Neža Cecilija, je rojena v Slovenskih Konjicah 23. 12. 1948. Leta 1972 je izpovedala prve zaobljube kot uršulinka.

Na Teološki fakulteti je leta 1979 diplomirala in leta 1981 prejela kanonično poslanstvo za katehezo. Delovala je v številnih župnijah. Vključevala se je tudi v širše katehetsko delo v Cerkvi na Slovenskem. Bila je članica Medškofijskega katehetskega sveta, uredniškega odbora revije *Cerkev v sedanjem svetu*, dopolnjevala je redovno formacijo v mednarodni skupnosti v Rimu ter bila 16 let voditeljica Katehetsko-pastoralne šole v ljubljanski nadškofiji.

Organizirala (in se udeležila) je izobraževanje Kateheze Dobrega pastirja (KDP) v Sloveniji

za katehiste, ki delajo na vseh treh stopnjah (starost otrok 3-6, 6-9 in 9-12 let), vključno s pripravo na birmo. Pridobila je naziv geštalt pedagoginja ter specialistka pastoralne teologije. V letu 2004/05 je v okviru Uršulinskega zavoda in v sodelovanju z društvom Montessori v Nemčiji organizirala prvi izobraževalni program pedagogike montessori v Sloveniji, ki se ga je tudi udeležila. Leta 2008 je uspešno zaključila program za vodenje ignacijanskih duhovnih vaj in duhovno spremljanje v Angliji.

Ves čas je ostala zvesta osnovi redovni poklicanosti in imela različne službe znotraj redovnih skupnosti. Bila je prva direktorica Uršulinskega zavoda in poskrbela, da je bil ustanovljen prvi vrtec montessori v Sloveniji in v povezavi z njim prvi atrij KDP. Je ravnateljica Akademije Mericianum in njeno temeljno poslanstvo ostaja odgovornost za KDP v Sloveniji. Prav pogum in prizadevnost s. Darjane sta odločilna, da je seme KDP, položeno v zemljo naše domovine, zraslo v drevo mnogih atrijev po vsej Sloveniji.

S. Darjani Toman smo ob prejemu Slomškovega priznanja postavili nekaj vprašanj:

Kaj vam pomeni podelitev Slomškovega priznanja?

Pomeni mi veliko. Za to je več razlogov. Prvi razlog vidim v tem, da je Kateheza Dobrega pastirja javno prepoznana. Drugi je nekakšna potrditev vsem, ki so omogočili, neposredno sodelovali in marsikaj žrtvovali pri ukoreninjanju te oblike kateheze pri nas. Vitalna moč kateheze je prav v občestvu, kjer v moči Svetega Duha in v medsebojnem spoštovanju vsak daje na razpolago svoje darove za izgradnjo Božjega kraljestva. Priznanje pa cenim tudi za to, ker lahko ob tej priložnosti izrazim hvaležnost vsem, ki so mi zaupali in dali priložnost za delo na tem področju. Čutim, da priznanje pripada mojim sestram uršulinkam, strokovnemu timu Kateheze Dobrega pastirja in vsem, ki so hodili po tej poti na izobraževalnih programih, v družinah in v atrijih.

Kaj je poslanstvo učitelja, vzgojitelja (ali kateheta)?

Najprej želim izpostaviti razliko med učiteljem in katehetom. Učitelj je isti, ki naj otrokom pomaga, da bo razširil obzorje svojega znanja, se »izuril« na določenem področju in se usposobil za človeka dostojno življenje. Katehet pa je tisti, ki otrokom pomaga vzpostavljati odnos ne le z ljudmi in stvarmi na tem svetu, ampak s Stvarnikom. Gre za odnos z Bogom, ki ljubi vse kar je ustvaril. Učlovečil se je, da bi imeli življenje v obilju (Jn 10,10). Umrl je, vstal od mrtvih in ostaja med nami in v nas v evharistiji. Skratka, katehet pomaga otroku prepoznati božjo ljubezen, vzljubiti Boga in hrepeneti po tem, da bi odgovoril na njegovo ljubezen in bil z njim za vedno. Poslanstvo učitelja, vzgojitelja in kateheta se dopolnjuje. Na različnih področjih in osebnostnih nivojih vsak pomaga otroku širiti obzorje in odkriti njemu lastno pot. Vsak mu pomaga, da bo našel pot v življenje, ki se začne v tem svetu, a se tu ne konča.

Kakšen odnos mora imeti učitelj (ali katehet) z otroki (učenci)?

Vsak otrok je enkrat. Obdarjen je s potenciali, ki jih moramo skupaj z njim odkrivati, razvijati in v pravem trenutku zadovoljiti lakoto, ko se ta pojavi kot občutljiv – optimalen trenutek za zdrav razvoj. To pomeni, da tako učitelj kot katehet spoštujeta otroka. Spoštujeta pa tudi vsebino – oznanilo, ki ga posredujeta. S spoštovanjem obojega, otroka in posredovane teme je otroku omogočen razvoj v pravi svobodi, kjer ni mesta za vsiljevanje, prisilo, poviševanje nad drugim ali zlorabo. Kot se otrok ob podani vsebini ali oznanilo znajde pred izzivom, tako se tudi učitelj in katehet znajdeta pred izzivom skrivnosti otroka. Spoštovanje, prepoznavanje izzi-va in iskanje odgovorov nanj so temeljni pogoj za pravi odnos med učiteljem oz. katehetom in otrokom.

Najlepša hvala za pogovor.

s. Metka Špindler

Izola

Majsko sonce k morju z lahkoto privabi mnoge turiste. 17. maja smo se jim v Kopru pridružili trije posvečeni – br. Jakob, kapucin ter s. Helena in s. Jana. Šli smo oznanjat

– ne da bi prav dosti govorili ... Sprehodili smo se ob morju, vmes zmolili rožni venec, si podelili, kako živimo, si na klopici sredi otroškega direndaja privoščili večernice in

polizali sladoled. Pozdrav, nasmeh, kratek pogovor z mimoidočimi – morda se je skozi te preproste geste Bog koga dotaknil. V to verjamo.

Tudi v začetku junija smo se sončili, tokrat na naši terasi. Piknik in druženje izolskih katehistov sta bila razlog za to – v hvaležnosti za sodelovanje v preteklem letu in za spodbudo, da skupaj ustvarjamo tudi v prihodnjem.

Ljubljana

Zidovi cerkve Sv. Trojice so bili že kar nevarno razpokani. Večkrat smo se zaskrbljeno ozirale vanje. V začetku septembra smo zavihali rokave, si nadeli bombažne bele rokavice in delovno opremo in prenesli vse premakljive stvari v druge prostore po hiši. V nekaj dneh so delavci podjetja Gradnje Moste postavili odre in začeli sanacijo. Sestre smo v dvorano Kulturnega centra in občasno tudi v našo hišno kapelo sprejele župnijsko skupnost, kjer vsak dan skupaj darujemo sveto mašo.

Vsaka sestra v skupnosti na svoj način vstopa v to dinamiko obnove. Takole se sliši:

Spremembe so stresne, a smo si bližje, bolj povezane z ljudmi.

Včasih pridejo mešani občutki, tudi jeza, da se lotimo stvari, ki nas presegajo, a smo prisiljene, da se z njimi ukvarjamo.

Pri praznjenju cerkve smo občutile, da je to naša cerkev ...

Delavci so zavzeti, pozorni in čuteči do stvari v cerkvi, ne pohodijo rož na vrtu, ko prenašajo material.

Občestvo začenja bolj živeti, bolj povezano, bolj organsko.

Vse te prilagoditve so potrebne, da bo cerkev bolj varna in spet lepa, še lepša.

Upam, da bomo vsi to cerkev še bolj cenili.

Svete maše v dvorani ali v naši kapeli poglobljajo občestvenost med nami; domačnost kapele, preprostost, nismo razpršeni, smo si bolj blizu in bolj sodelujemo. Nekateri ljudje so zvesti, hodijo radi tudi v manjši prostor in sploh ne bi šli nazaj v cerkev. Je misijonsko. Osredotočeni smo na bistveno ...

Maribor

Začetek letošnjega poletja smo začele s tridnevnimi počitnicami v Olimju, a žal brez s. Bogomire, ki je morala urediti nujne stvari v zvezi z nakupom naše nove hiše v Radvanjah. Jo bomo po vselitvi peljale na

počitnice, kamor koli si bo zaželela. ☺ Patri minoriti so kot vedno zelo gostoljubni in v Romarskem domu smo se počutile kot doma. Skupno bivanje »kar tako« je odlično za večjo povezanost med nami. Priporočamo tudi drugim!

Österreich

Unsere 21 Schwestern leben in Klagenfurt, Salzburg und Wien. Wir sind fast alle schon im Pensionsalter, außer Sr. Christiane, die noch in der Volksschule unterrichtet und Sr. Grete, die noch ihre Ausbildung macht. Alle andere helfen, wo sie noch können: im Haus, sorgen sich um die andere Schwestern in der Gemeinschaft, machen Einkäufe, helfen im Speisesaal, in der Waschküche, im Refektorium, sorgen sich um die tägliche Messe, die Liturgie, halten Kontakt

zu den derzeitigen und ehemaligen Lehrerinnen und Schülerinnen, arbeiten mit in den Seelsorgezentren der Diözesen oder im Schulverein und vor allem: beten für alle uns empfohlenen Anliegen. Der Alltag ist nicht immer leicht, aber wir bemühen uns, ihn so gut als möglich auch apostolisch zu leben. Dabei hilft und stärkt uns das Gebet in der Gemeinschaft. Es tut uns auch gut, dass wir das Leben der Jugend im Haus spüren, das Lachen und auch das Schreien hören, die Stille der Schul- und

Beatrix, Sr. Rosemarie und Sr. Stephana. Alle drei wurden von ihrem Leiden durch Alter oder Krankheit erlöst. Sie haben ihr Leben in den Dienst Jesu gestellt und im Geist der hl. Angela gewirkt so gut sie konnten und wo immer sie waren. Sie unterstützen uns nun im Gebet für alle unsere Anliegen und die der ganzen Provinz.

Und wir haben gefeiert – runde Geburtstage und Professjubiläen, und im Dezember gibt es dann noch ein besonderes Fest: Sr. Maria Nopp wird 100 Jahre alt! Der Herr segne sie reichlich!

Studierzeiten spüren – das alles, und das Mitfeiern der Schulmessen hält in uns das „Ursulinen-sein“ lebendig.

In diesem Jahr sind drei Schwestern aus Salzburg in die ewige Heimat berufen worden: Sr.

Pržan

"Brstite kakor vrtnica, ki raste ob potoku. ...

Povzdignite glas in zapojte hvalnico, hvalite Gospoda za vsa njegova dela." (Sir 39,13-14)

Vse poletje cvetijo vrtnice ob naši hiši, ki jih je sadil še naš dobrotnik. Torej so že zgodovinsko pomembne in zato jih zalivamo, negujemo ... in z njimi krasimo našo kapelo.

Sestre naše skupnosti nimamo takšne zgodovine življenja v tej hiši kot naše vrtnice, pa vendar potrebujemo tudi "zalivanje", da moremo dobro spolnjevati poslanstvo, ki je zaupano vsaki od nas. Zato smo v maju in juliju s soncem obsijanih dnevih šle v Tamar, drugič pa v Kranjsko Goro in v dolino Krme.

Ob začetku novega pastoralnega leta smo vnaprej naredile tudi načrt za izlete skupnosti. V nedeljo 30. julija 2017 smo v naši skupnosti

sprejele s. Darjano Toman. Kmalu po prihodu je prejela sporočilo, da ji bo 23. septembra 2017 podeljeno Slomškovo priznanje na Ponikvi. Tega priznanja smo se vse razveselile in ji čestitale. Odločile smo se, da bomo za izlet skupnosti spremljale s. Darjano na to slovesnost.

Na Ponikvi, v Slomškovi rodni hiši na Slomu, so pripravili bogat program. Pristrčni uprizoritvi "Blaže in Nežica" je sledil recital "Krst pri Savici", ki je dal poseben pečat dnevu z geslom: "Berite, in kar boste brali, (dobro

preudarite!" Evropski poslanec Lojze Peterle je po uvodnih besedah podelil priznanja zaslužnim pedagoginjam, med njimi tudi s. Darjani Toman. Po prejemu "Slomškovega priznanja za delo na področju kateheze" je s. Darjana lepo izrazila svoje veselje in zahvalo za to priznanje. Hkrati je poudarila, da je hvaležna Bogu za darove, ki jih je prejela, in sestram, zlasti predstojnicam, da so ji omogočile in jo spodbujale, da more spolnjevati poslanstvo na vzgojnem, katehetskopastoralnem področju v Cerkvi.

Besede "delo na področju kateheze" skrivajo v sebi veliko bogastvo

delovanja od 1972. leta v župnijah in na raznih področjih katehetskopastoralnega dela z mladimi in odraslimi. Naj omenim le drobec teh področij. Poleg rednega poučevanja verouka in pastoralnega dela v župnijah je vodila duhovne vaje, v začetku za dekleta, kasneje tudi za odrasle. 24 let je vodila Katehetsko pastoralno šolo v Ljubljani. Od leta 2002 vodi usposabljanje "Kateheza Dobrega pastirja" v Sloveniji. Pri tem sodeluje z montessori učitelji iz tujine.

Kot je zapisala Gianna Gobbi v uvodu knjige "Skupaj z otroki prisluhnimo Bogu", se tudi s. Darjana zaveda, da

"nobena knjiga ne more nadomestiti tečajev, na katerih se oblikujejo kateheti, njihovega opazovanja otrok ter izkušenj dela z njimi". Zato že 15 let vztraja in si prizadeva za organiziranjem tega usposabljanja, tečajev. Zaveda pa se, da so potrebne tudi knjige za poglobljanje prejetega znanja. Hkrati želi "zanetiti ogenj zanimanja ..." tudi pri starših,

vzgojiteljih in drugih, ki nimajo možnosti za izobraževanja. Zato urejuje knjige "Zbirka Dobri Pastir". Doslej je poskrbela za izdajo že 5 vzgojnih knjig o katezezi in liturgiji. Na obzorju se že svita nova knjiga. Veselimo se!

Sveti Duh

V nedeljo, 1. oktobra 2017, se je naša skupnost podala v Sevnico, na domačijo Perc, kjer je doma s. Andreja Perc. Ta dan je mama praznovala svoj god in rojstni dan, kar smo združili še s praznovanjem 30-letnice življenja s. Andreje. Zunaj pred hišo, obdano z

lepo naravo, smo uživale gostoljubje sorodnikov s. Andreje, s katerimi smo zapele lepe narodne pesmi.

Pot nas je vodila še v Brežice, na dom s. Marte Ivančič, kjer smo srečale njeni sestri in brata.

Preživele smo lep dan, v spoznavanju domovine Slovenije, pa tudi naših dveh sester, ko smo obiskale kraje, kjer sta preživeli otroštvo.

Odrešenje

Kupi kamnov, zid,
med menoj in teboj,
tam sem, tam, v temi.

Toliko hrupa, glasov,
med menoj in teboj,
tam sem, tam, med gluhi.

Toliko rok, stegujejo se,
med menoj in teboj,
tam sem, tam, med potrošniki.

Toliko pogledov, oči,
med menoj in teboj,
tam sem, tam, med slepimi.

Ti si moj brat.
Stopiš dol,
kamnov ni,
le glas, ki umiri,
pogled, ki žejno napoji,
roka, ki daje,
tako blizu si.

Gledam te, Usmiljeni!

s. Tatjana Car

Ljubezen je moje ime

Ustvarjalnost

Jezusove besede sv. Mariji od Učlovečenja (prevod: s. Gracija Premrl OSU)

s. Louise Marceau o.p.
prir.: s. Diana Novak OSU

Odpev

1. kitica

Medigra po 2. odpevu

2. kitica

Medigra po 3. odpevu

3. kitica

Zlata ptica
iz neznanih vrtov
vsako jutro sede
na moje okno.
Šum njenih peruti me zbudi
in njena luč napolni moj hram.
Ob njeni pesmi se predivo
spreminja v zlate niti
in vse dobi njen sijaj.
Čprav sem dekla,
vem, da sem kraljica.

»Ker ste bile izbrane za prave in
nedotakljive neveste božjega Sina.«
(Sv. Angela, Uvod v Pravilo, 7)

s. Anka Kogelnik

AUSTRIA

In the school, you have heard,
I am sure you **agree**,
many things about
Austrian **history**.

So today I'm not going
to tell you **here**,
about numbers and rulers
and what happened which
year.

Because for all of us,
it was for a **while**,
the same Austro-
-Hungarian
empire **style**.

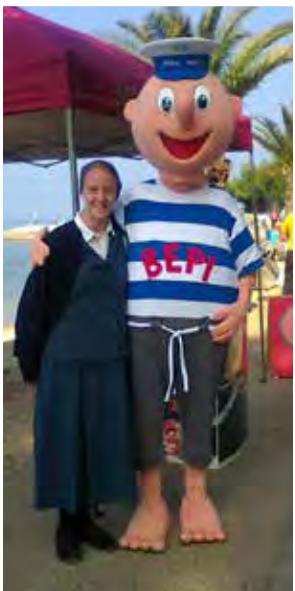
But what I will tell you,
is how Austrians **are**,
and still some things
more,
that you don't know so
far:

Austrians are basically
friendly and **kind**.
And angry people
among us, you won't **find**.

At least if you're orderly
and always on **time**,
you're welcomed to join
us,
and all will be **fine**.

There's only one thing,
we really find **cruel**:
Life without any
structure or **rule**"
Oh, still one thing more
that upsets us a **lot**...
...just a minute,
I'll soon tell you **what**:

Now, this is very, very
important to **know**:
(Now be attentive,
what I will **show**)
AUSTRIA≠GERMANY

If you don't want to have
troubles,
or be put to **shame**,
you never say: "Austria
and Germany are really
the **same**."

That would be in Austria,
the biggest **mistake**
You can **make**.

Now, to some of the
things,
that are known
everywhere.
You're invited,
at the pictures to **stare**.

Lipizaner, Hofreitschule
Riesenrad and **Praterpark**
-most enjoyed,
when it gets **dark**.
Donauwalzer,
Richard **Strauss**,
Stephansdom
and Music **house**.

Wienerschnitzel,
Sachertorte
Mozart and the
Mozartkugel...
-All these things,
you can find on **Google**.

But now
I really have for **you**
An information
That will be **new**.

Austrians do have
8 things **exact**
That noone of you has,
-this is a **fact!**

Some of your countries,
might have 3 or 4,
-but I convince you:
surely not **more**.

Compared with these 8
things,
-that are really the **best**,
It loses importance,
all of the **rest**.

Now I'll give you a
minute,
more or **less**,
to find out these 8 things,
and to say what you
guess.

No one found out,
what makes Austrians
proud?
So I am going,
to tell it **aloud**.

The best and most
precious
- to us especially **dear**,
are our 8 neighbours,
as recounted now **here**:

Slovenia -that's where we
are-
the second one **Slovakia**

Hungary and **Italy**
Check and even **Germany**

The next in **line**
is **Lichtenstein**.

And the last one
not to **miss**,
these are our neighbours
the Swiss.

About our country,
I hope you've got an **idea**,
and once come to visit,
because it's so **near**.

s. Grete Traußnig

(Hudomušna pesem je nastala
ob predstavitvi Avstrije na
evropskem srečanju juvenistk.)

Sveta noč

*Mir svetonočni pod zvezdami plava,
lahno se spušča na bele ravni,
pesem najlepšo prepeva narava:
pesem preblazene svete noči.*

*Mir svetonočni nad gozdom kraljuje,
stopa po stezi, ki vodi v goro,
dušo objema, ki v koči samuje,
krije vso zemljo, dosega nebo.*

*Sveta nebesa vso srečo so svojo
zemlji prinesla, miru ji želeč;
meni pa zdi se, da v celico mojo
sreče božične so dala največ.*

(M. Elizabeta Kremžar)